

«Η ΝΕΟΤΑΤΑ»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.10.07
ΗΜΕΡΟΝ 16.8.35
ΑΡΙΘ. 36000

ΦΥΛ. 24(127)
ΑΠΡ. 1941-ΣΤ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ ΣΥΝΙΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Οδός Λεωφόρου 19
Αριθ. Τηλεφ. Διευθυνσεως 32-094
Διευθυντού Συντάξεως 34-425
Τυπογραφείου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Οδός Λεωφόρου 19

Αριθ. Τεύχ. 24-15 Μαρτίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελών και υπ
αριθμ. μελών
ΕΤΗΣΙΑ (Εσπεριδική) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ Δρ. 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ Δρ. 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αποστέλλεται
Αμερικ. Δολ. 6
Αγγλ. Λιρ. 1

Διά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου και Ιδιω-
τικού Δικαίου (Δημούς Κοινότητες) δια
Σχολικά Έφορεία και επιχειρήσεις εν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αι συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδουσιασμοῦ

Ἀπὸ ἑνα ὥραϊο ποίημα, ποὺ ἀπηγγέλη
εἰς τὸ Μέτωπον ὡς ἀποχαιρετισμὸς τῶν ἀ-
ξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν ἐνὸς Συντάγμα-
τος πρὸς τὸν Ἀρχηγὸ μετὰ τὴν ψαλίσαν
νεκρώσιμον ἀκολουσίαν, ἀποσπῶμεν τοὺς κά-
τωθι στίχους:

ΣΤΟ ΧΑΜΟ ΤΟΥ

Τὸν χάσαμε!... Μᾶς ἔφυγε τοῦ ἔθνους ὁ
Ἰὼν ἡγὼς καὶ φεύγοντας μᾶς ἄφησε χάσμα, κενὸ μέ-
γαλο, μᾶς ἔλειψ' ὁ Πολιτικός, ὁ Μέγας στρατηγός,
τώρα ποὺ ἡ Πατρίδα μᾶς βρίσκεται μέσ' στο
[σάλο.

Ἄλλ' ὅμως! Ζῇ, δὲν πέθανε, δίπλα μᾶς πα-
[ραστέκει, μᾶς συντροφεύει ἡ ψυχὴ, αὐτὴ μᾶς ὁδηγεῖ,
αὐτὴ μᾶς δίνει δύναμι, τονώνει τὸ τουφέκι,
μᾶς ἀποσπῶναι τίς καρδίαις. Εἶναι γιὰ μᾶς
[πηγὴ.

Δὲν πέθανε ὁ Γίγαντας, τὸ ἀτσάλينو χέρι,
ποὺ τσάκισε τοῦ Ἰταλοῦ τὸ ἄτιμο μαχαίρι.
Ζῇ καὶ εἰς τὴν μέσ' στήν καρδίαν τοῦ ἥρωα φαν-
[τάρου, τοῦ ναυτοῦ, τοῦ πυροβολητῆ, τοῦ εὐζώνου, τοῦ
[κάρου...

Γ. ΤΖ., ἀξιοματικός

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἦρθαν τοῦ χειμῶνα τὰ ξεροπαγιά-
[σματα κι' ὅμως οἱ φαντάροι μᾶς μετὰ τὰ κα-
[λόνια καὶ τὴ λόγῃ μόνη τους συντρόφισσα
διώχνουν τοὺς ἐχθροὺς μέσα στὰ
[χιόνια.

Κάνε Παναγιά μου γιὰ τοὺς νηοὺς
[ποὺ βρίσκονται μέσα στοῦ πολέμου τώρα τὸ καμίνι
νὰ ξαναγυρίσουν πάλι στὰ σπιτά-
[κια τους φέρνοντας τῆς Νίκης τὴν εἰρήνη...
ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ - ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ἀγαπητέ μου Συναγωνιστά,
Σὰν θυμοῦμαι τὴν λατρευτὴ μου Νεολαία μετὰ
τοὺς λαμπροὺς συνεργάτας τῆς, τὰ μάτια μου
δακρύζουν ὀλίγον. Τὰ ἱερότά μου ὅμως τὰ
συγκρατῶ διότι ἡ συνειδήσις μου δὲν μοῦ τὸ
ἐπιτρέπει.
Εἰμαι Ἕλληνας καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσω
τὴν Πατρίδα μου, ποὺ ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ πολὺς
ἐχθρὸς μᾶς ἠθέλησε νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ.
Γνωρίζω ὅτι καὶ σὲς ἀπ' ἐκεῖ ἀγωνίζεσθε
γιὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος μᾶς, γιὰ τὴν
Νίκην, γιὰ τὴν τελικὴ Νίκην, τὴν Νίκην τοῦ κα-
λοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τοῦ πολιτισμοῦ ἐναν-
τίον τῆς σκοτεινῆς βαρβαρότητος.
Ἐμεῖς ἀπ' ἐξῆς προχωροῦμεν καθημερινῶς
καὶ δὲν προχωροῦμεν ἕως οὗ ὁ ἐχθρὸς μᾶς
ΠΑΡΑΔΩΣΗ ΤΑ ΟΠΛΑ. Ὅλοι μᾶς ἀγωνι-
ζόμεθα μὲ ΠΙΣΤΙΝ, μὲ ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΝ ΓΙΑ

ΤΗ ΝΙΚΗ, μὲ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΝ, μὲ ΧΑΡΑΝ
καὶ μετὰ τὸ γέλιο εἰς τὸ στόμα.
Ἐμπρὸς λοιπὸν μετὰ ἀσφάλειαν θέλω γιὰ τὴν
Μεγάλην μᾶς ΝΙΚΗΝ.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ

Ἰππασίας Πειραιῶς

XV Νοσηλευτικὸν Τμήμα Τ.Τ. 518

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἑλλάδα τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Λεωνίδα
τὰ μάτια ἐθάμπωσες καὶ σήμερα τοῦ κόσμου
μετὰ τὴν μεγάλη σου ψυχὴ, κατὰ τ' ἀνόμενον
ἐχθροῦ, χαλῶσθ' ἐν τῇ κρατῇ ἀσπίδα.

Στὴν Πίνδο, στὴν Κλεισούρα, ἀδελφωμένα
τὰ τιμημένα σου παῖδιά οἱ Τσολιάδες,
τῶν νέων Πελοποννησίων τῶν τῆς Μυριάδας,
Δείχνουν πῶς ξαναζῇ τὸ Εἰκοσιεῖνα.

Κι' ἡ χρυσοφτέρου ἡ Νίκη
σὲ στέφει σήμερα μετὰ δάφνινον στεφάνιν
κάθε σου παλληκάρι κι' ἂν πεθάνῃ
ἔρει πῶς διεξαγμένη θὰ σ' ἀφήκῃ.

Πατρίδα ποὺ δὲ ζῇς χωρὶς τὴν γλύκα
τῆς λευτερίαις, ποὺ ὑπερασπίζον τὰ παῖδιά
[σου, τοῦ κόσμου τοῦ πολιτισμένου οἱ εὐχὲς κοντὰ
[σου.

Νίκαι γλυκεῖα Πατρίδα. Πάντα Νικαί!
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΜΟΥΖΑΚΙΤΗΣ

ΧΕΙΜΑΡΡΑ

Χειμάρρα μετὰ τοὺς θρύλους σου, Ἑλληνική
[Χειμάρρα τοῦ Σπυρομήλιου σὺ παιδί τοῦ τύραννου τρο-
[μάρα. Ὀρνοῦσες πάντα μοναχὴ μακριὰ πὸ τὴν μη-
[τέρα καὶ πρόσμενες παντοτεινὰ τὴν Ἅγια τοῦτη
[μέρα. Ἦλθε γιὰ τὸ πῶς, ζῶσες μετὰ τὴν ἐλ-
[πίδα πῶς θὰ σὲ λύτρωνε ξανά μιὰ μέρα ἡ πα-
[τρίδα στέλνοντας ἀξία τέκνα τῆς τὸ αἷμα τοῦς νὰ
[λύσουν καὶ τῆς δουλείας τὰ δεσμά μετὰ τὸ σπᾶν νὰ
[λύσουν. Χειμάρρα, ζῆσε τώρα πιά ἐλευθερία, βεβαία,
πῶς δόξης πάντα συντροφία τὴν γαλανὴν ση-
[μαία.

ΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ΕΜΠΡΟΣ

Στὴν Πίνδο ἔμπροσς φωνάζουν οἱ Νεκροὶ
ἔμπροσς νὰ μὴ περάσουν οἱ ἐχθροὶ!
Δὲν πρέπει νὰ πατήσουν τὰ παῖδιά μᾶς,
Δὲν πρέπει νὰ ἀτιμάσουν τὰ παῖδιά μᾶς!

Ἐμπρός! ὅλοι μαζί φωνάζουν τώρα
καὶ τρέχουν τῶν Ἑλλήνων τὰ παῖδιά!
Ὀρνοῦν μετὰ λαχτάρα μέσ' στὴν πόρτα,
μέσ' στὴν χιονιὰ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν.

Ἐμπρός! καὶ στὴν Κλεισούρα τοὺς χτυ-
[πάμε. Στ' ἄγριο τὸ Τεπελένι, στὰ βουνὰ
ἔμπροσς! καὶ στὸν Αὐλῶνα βοδολᾶμε.
Ἐμπα! καὶ στὰ Τίρανα παῖδιά.

Ἐμπρός! νὰ τσακιστοῦνε, νὰ χαθοῦνε,
στὴ θάλασσα νὰ πέσουν οἱ ἐχθροὶ,
τὰ χρώματά μᾶς νὰ μὴ λερωθοῦνε,
ἡ τιμημένη γῆ μᾶς, ἡ ἱερή.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΣ

Ἀγαπητὴ Νεολαία,

Τὴν στιγμὴν ταύτην ποὺ εὐρίσκομαι
εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ὕψιστου πρὸς τὴν
πατρίδα καθήκοντος μαχομένου διὰ
ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐν-
δόξου χώρας μᾶς κατὰ τῆς βαρβαρίας
καὶ ἀνάνδρου ἐπιθέσεως τῆς δολίας
Ἰταλίας ἐνθυμοῦμαι ἐσέ. Ἡ ἄλκιμος
καὶ ὑπερήφανος Ἑλληνικὴ Νεολαία
μᾶς ἔχει ἐνσταλάξει εἰς τὴν ἐθνικὴν
ψυχὴν μᾶς τὰ ὠραιότερα ἰδανικά καὶ
τοὺς μεγάλους σκοποὺς διὰ τὴν κοι-
νωνικὴν, πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀ-
νάπλασιν τῶν νεαρῶν βλαστῶν τῆς
Ἑλλάδος.

Ὡς ἕνας ἀνεμὸς ζωογόνος ἀναδη-
μιουργίας, θάρρους, πίστεως καὶ αἰ-
σιοδοξίας ἔχει πνεύσει ἡ ἀθάνατος ἱ-
δέα τῆς Νεολαίας μέσα εἰς τὴν ψυχὴν
μᾶς. Μέσα εἰς τὴν ἀγνήν, ἀσπίλον καὶ
ἄδολον ἀτμόσφαιράν σου ἔζησα κι' ἐ-
γὼ εὐτυχισμένος στιγμὰς καὶ εἰς τὸν
ἀκτινοβόλο ὀρίζοντα τῶν ὠραίων σκο-
πῶν καὶ κατευθύνσεών σου εἶδα ἀνα-
τέλλοντα ἐκθαμβωτικώτατα τὸν λαμ-
πρότατον ἥλιον καὶ τὸ ζωηρὸν φῶς
τοῦ σφυρηλατουμένου Γ' Ἑλληνικοῦ
Πολιτισμοῦ.

Νὰ εἰσθε βέβαιον ὅτι θὰ ἐπιστρέ-
ψωμεν νικηταὶ καὶ ὑπερήφανοι, ἀντά-
ξιοι διὰ τῶν ἡρωϊκῶν πράξεών μᾶς
τῆς ἀθανάτου ἐποποιίας τῶν ἀρχαίων
προγόνων μᾶς. Διότι ἀναδημιουργοῦ-
μεν πάλιν τὰς Θερμοπύλας, τὸν Μα-
ραθῶνα, τὴν Σαλαμίνα.

Μὲ πίστιν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, μετὰ
τὴν βοήθειαν τῆς ἐν Τήνῳ ὑβρισθεί-
σης Θεοτόκου καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ
ἔθνους, θὰ νικήσωμεν. Διότι ἡνωμέ-
νοι, πειθαρχημένοι καὶ ἀλληλέγγυοι
ὑπὸ τὴν σεπτὴν αἰγίδα τοῦ λαοφιλοῦς
Βασιλέως μᾶς καὶ τὴν φωτεινὴν με-
γαλοφυΐαν τοῦ Ἑθνικοῦ μᾶς Κυβε-
ρήτου συντρίβουμεν καὶ θὰ συντρίψω-
μεν τελειωτικὰ τὴν ὑπερφίαλον κεφα-
λὴν τοῦ Ἰταλικοῦ φασισμοῦ ἀνεπανορ-
θῶτως.

Μὲ πατριωτικὰ αἰσθήματα
ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑΣ

Πυρῶνα Ἐπισημάνσεως, Τ.Τ.212-21-12-1940

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν., προσερχόμενος εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν βαθμοφόρων τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν., ἔφερε πρὸς τοὺς συναγωνιστάς τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας τὸν χαιρετισμὸν τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μετώπου

«Βαθμοφόροι τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεο-
λαίας,

»Χθὲς βράδυ γύρισα ἀπὸ τὸ Μέτωπον καὶ
ἐθεώρησα ὑποχρέωσίν μου ὡς Γενικὸς Ἀρχη-
γὸς τῆς Ὁργανώσεως νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί
σας, γιὰ νὰ σὰς φέρω τὸν χαιρετισμὸν τῶν
στρατιωτῶν τοῦ Μετώπου, ἀλλὰ καὶ τῶν τόσων
μελῶν τῆς Ὁργανώσεως, τὰ ὁποῖα, στρατιῶται
σήμερον, βαστοῦν ψηλὰ τὴν Σημαία εἰς τὸ Μέ-
τωπον.

»Σὰς μεταφέρω συγχρόνως τὰς εὐχαρι-
στίας των δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἐπράξατε καὶ
πράττετε καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν συγκίνησιν
παρακολουθοῦν οἱ στρατιῶται μᾶς. Σὰς παρα-
καλῶ δὲ τόσον ἐγὼ, ὅσον καὶ ἐκεῖνοι νὰ ἐξακο-
λουθήσετε μετὰ τὸν ἴδιον πάντοτε φανατισμὸν καὶ
μετὰ τὴν ἴδια πάντοτε πίστιν τὰς προσπάθειάς
σας διὰ τὸ Μέτωπον, διότι πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει

νὰ συγκεντροῦνται καὶ νὰ διοχετεύωνται αἱ
φροντίδες ὅλων μᾶς.

»Ἐχει τόσον μεγάλο περιεχόμενο ὁ διεξα-
γόμενος ἀγὼν τῆς Φυλῆς μᾶς, ὥστε μέσα εἰς
αὐτὸν νὰ εὐρίσκεται εἰς κάθε στιγμὴν ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον χρειάζεται ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης, διὰ
νὰ παραδειγματίζεται, νὰ φρονιματίζεται καὶ
νὰ γεμίξῃ τὴν ψυχὴν τῆς μετὰ τὰ εὐγενέστερα
ἰδανικά.

»Τὰ συνθήματά μᾶς εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα
ὁ ἐκλιπὼν Δημιουργὸς τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώ-
σεως Νεολαίας ἔθεσεν: ΠΙΣΤΙΣ - ΑΓΩΝ -
ΝΙΚΗ.

»Καὶ τὸ ὠραιότερον τούτων ἐπιστέγασμα:
ΥΠΕΡ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ Ἡ ΔΟΞΑ!

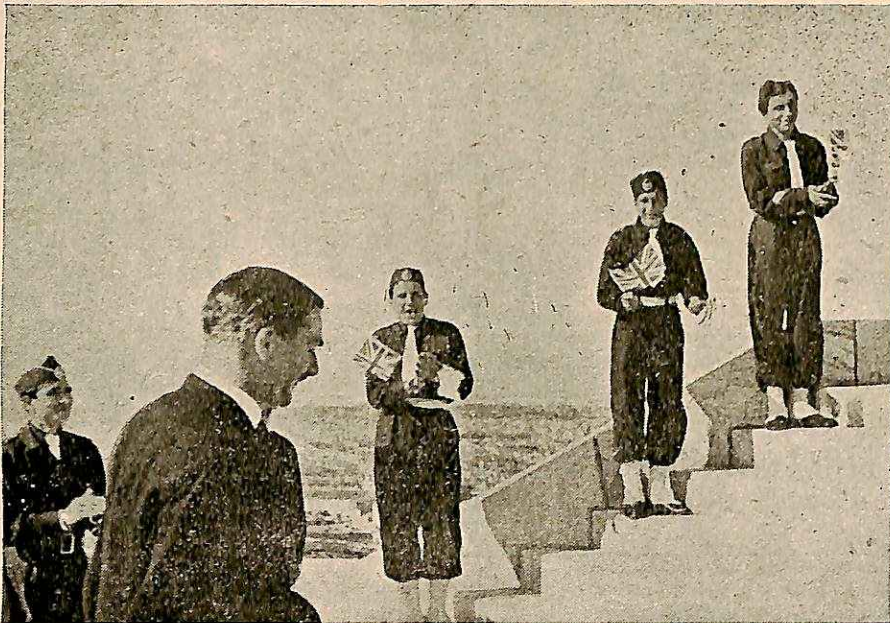
»Κλείσε Ἑθνικὴ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος μέ-
σα εἰς τὴν ψυχὴν σου τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅλα θὰ
τὰ φέρῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία δεξιὰ.

»Ζήτω ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας».

* ANTONY HNTEN *

Αφού ξμειναν στην Πρωτεύουσα πέντε δλόκληρες ημέρες, ξφυγαν προπεμπόμενοι από τόν ένθουσιασμό δλοκλήρου του Έλληνικού λαού, δ ύπουργός των Έξωτερικών της Μ. Βρετανίας και δοκιμασμένος φίλος της Έλ-

νάχη πολλά εκατομμύρια μελών, μάς έπετέθη δόλια και δολοφονικά; Από την πρώτη στιγμήν τὰ παιδιά της Ελλάδος εύρέθηκαν στην ύπηρεσία της Πατρίδος και οί δρόμοι έπλημύρισαν από τὸ νέο και ζωντανό αυτό

Ο κ. Άντονι Ήντεν ανέρχόμενος εις την Ακρόπολιν υπό τὰς ζητωκραυγὰς τῶν παρταταγμένων Φαλαγγιτῶν.

λάδος, σέρ Άντονι Ήντεν, και δ άρχηγός του άγγλικού έπιτελείου σέρ Τζών Ντίλ.

Ο λαός της πρωτεύουσας εδρε την εύκαιρίαν χίλιες φορές στο διάστημα αυτό των πέντε ημερών να διαδηλώση τὰ αισθήματά του, γιατί αν ποτέ άλλοτε δέν έδέχθη την τόσο φιλική επίσκεψι εκπροσώπου Ισχυροτέρας Δυνάμεως, σπανίως έπίσης έδέχθη άπλουστέρους στούς τρόπους, στο ήθος, στην δλη των εμφάνισι, ανθρώπους.

Χρειάζεται τώρα να προσθέσωμεν ότι στην υποδοχή, στην διαδήλωσι του ένθουσιασμού του Έλληνικού λαού την προέχουσαν θέσιν ειχεν ή Νεολαία; Θά ήτο περιττόν. Ο πόλεμος αυτός είναι συνδεδεμένος με την Όργάνωσιν της Νεολαίας, από της πρώτης στιγμής και πριν άκόμη. Γιατί δέν είναι μόνον οί ύπηρεσίες που προσφέρουν τὰ μέλη της, στρατευμένα εν τῷ μέτρῳ των δυνάμεών των, είναι και δ τόνος, τόν όποιον έδωσεν ή Νεολαία στην εκδήλωσι τῶν αισθημάτων του Έλληνικού λαού.

Ποιός θα μπορούσε άρά γε να ξεχάση τὸ πρωί εκείνο της 28ης Οκτωβρίου, που υπό τὸν ήγον τῶν σειρήνων έδόθη ή είδησις πρὸς τὸν Έλληνικὸν λαὸν ότι ένας θρασὺς και εύτελης λαός, φαντασμένος γιατί συνέβη

έπίγνωσι ότι έπιτελοῦν τὸ καθήκόν των, όπουδήποτε και αν παρουσιάσθῃ ανάγκη και σ' όποιαδήποτε στιγμή. Στην Ήπειρο, στίς φοβερές ώρες της άρχῆς του πολέμου, σὸν Πειραιά και στην Θεσσαλονίκη, την ώρα που οί θρασύδειλοι πιλότοι του Μουσσολίνι έδομβάρδιζαν άμάχους πληθυσμούς, στούς σεισμούς της Λαρίσης, πάντοτε εύρέθηκαν οί Φαλαγγίται και οί Φαλαγγίτισσες, οί Σκαπανείς και οί Σκαπανίσσες στην πρώτη γραμμὴ του καθήκοντος.

Παντοῦ, έξ άλλου, οί εκδηλώσεις του Έλληνικού λαού, δ ένθουσιασμός του για τίς ένδοξες νίκες, ή χαρά του για τὰ μεγαλουργήματα τῶν παιδιῶν του, έπανηγυρίσθησαν και πανηγυρίζονται με την συμμετοχή και τίς συγκινητικές εκδηλώσεις της Νεολαίας, που δίνει και τὸν τόνο σὸν πανηγυρισμό. Παντοῦ βρέθηκαν επί κεφαλῆς τὰ παιδιά της Ελλάδος, αυτά που θα κρατοῦν αύριο στὰ δυνάτά τους χέρια την Μεγάλη Ελλάδα.

Έτσι και στην ένθουσιώδη ύποδοχή που έπεφύλαξεν δ Έλληνικός λαός στούς δύο εκπροσώπους της Ισχυρᾶς μας συμμάχου Έλασθαι μέρος — πάντα στην πρώτη γραμμὴ — τὰ παιδιά της Ελλάδος και δ σέρ Άντονι Ήντεν και δ σέρ Τζών Ντίλ μπόρεσαν για μια άκόμη φορά να διαβάσουν στὰ μάτια τους, στὰ μάτια τῶν πολυτιμότερων βλαστῶν της Έλληνικής Φυλῆς, την άπόφασί της να πολεμήσῃ, να πολεμήσῃ, αδιάφορη για κάθε θυσία, ως την μεγάλη, την ώραία, την ένδοξη τελειωτική Νίκη.

Χρ. Έμμ. Άγγελομάτης

Ο κ. Άντονι Ήντεν, ενώ ανέρχεται εις την Ακρόπολιν, δέχεται άνθοδέσμην που τοῦ προσφέρει ένας Φαλαγγίτης.

Ο ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΟΡΚΟΣ

Την περασμένη Κυριακή εις όλους τούς Ναούς της Χώρας, αλλά και επί του τάφου του εκλιπόντος Άρχηγού, έτελέσθησαν μνημόσυνα με παλλαϊκήν συμμετοχήν επί της συμπληρώσει τεσσαράκοντα ημερῶν από του θανάτου του μεγάλου Έλληнос Ιωάννου Μεταξά. Εις τούς Ναούς προσέτρεξαν πλήθη κόσμου και ήνωσαν τὰς πρὸς τὸν Ύψιστον δεήσεις των ὑπὲρ ἀναπαύσεως της ψυχῆς του Έθνικοῦ Κυβερνήτου, του ένσαρκώσαντος την Έλληνικήν Πατρίδα, δταν την 3ην πρωϊνὴν της 28ης Οκτωβρίου, εν όνόματι του ελληνικού λαού, άντέταξε τὸ Ιστορικὸν «δχ» πρὸς τὸν έπίθουλον έπιδρομέα.

Αί δεήσεις και τὰ μνημόσυνα δέν έλαβον καθ' όλην την Ελλάδα τὸν χαρακτήρα της άπλης θρησκευτικής τελετῆς. Μέσα από την κατανυκτικήν θρησκευτικήν προσήλωσιν και πίστιν του λαού που προσήυχετο, διεφάνετο δ καθαρώς ένθικός χαρακτήρ της πραγματικᾶς Έθνικής μυσταγωγίας, που έφερε τὸν ελληνικὸν λαὸν πρὸ του τάφου και πρὸ τῶν κενотаφίων τῶν εκκλησιῶν ὅλης της Ελλάδος. Ήτο ή

διαθεθαίωσις πρὸς τὸν ἀποθανόντα δτι δέν θα αφήσωμεν τὸ έργον του ατελείωτον. Ότι τὸν άγῶνα ὑπὲρ τῶν ὅλων θα τὸν συνεχίσωμεν με την άπόφασιν να νικήσωμεν ή να ἀποθάνωμεν. Ήτο ένας ὁρκος, ὁρκος της ελληνικής ψυχῆς, δτι δέν θα αφήσωμεν άπροστατεύτους τούς βωμούς και τὰς έστίας μας άπέναντι οίανδήποτε έπιδρομῆς. Ότι θα φανώμεν άντάξιοι τῶν προσδοκιῶν του, ως πραγματικοί Έλληνες, ως Έλληνες, που έμασαν εις την ανθρωπάτητα και τὸ «εὖ ζήν» και τὸ «νήσκειν ὑπὲρ Πατρίδος».

Αὐτὸς ήταν δ χαρακτήρας τῶν πανελληνίων μνημοσύνων του έμπνευστοῦ της Νίκης. Άλλά δέν ήτο μόνον μία ὑπόσχεσις και ένας ὁρκος. Ήτο μία ἀναθάπτησις, μία άνεμψύχωσις, μία ὑπερπλήρωσις θάρρους και χαλύδβωσις της λαϊκῆς άποφάσεως να άντιστῶμεν κατά πάσης έπιβουλῆς. Ήτο άκόμη μία εισέτι θεμελίωσις της πίστεως, της άκραδάντου πίστεως, ότι δ Θεός εύρίσκει εν μέσῳ ήμῶν διά να μάς οδηγῇ εις νέους θριάμβους κατά του βαρβάρου έπιδρομέως, εις νέους άγῶ-

νας, εις νέαν δόξαν, εις νέον έν άνάγκη ὀλοκαύτωμα.

Ιδιαιτέρως ή Έλληνική Νεολαία, ή ζωντανή αὐτή εκδήλωσις του Έθνους, από τὸ τελευταίον μνημόσυνον έξηλήθε περισσότερον έμπνευσμένη και με ένισχυμένην την «Πίστιν», με άπόφασιν διά τὸν «Άγῶνα», με πεποίθσιν διά την «Νίκην», τὰ τρία αὐτὰ σύμβολα που της εκληροδότησεν δ μέγας δημιουργός της...

Ο Έλληνικός λαός, που διατρέχει σήμερα τὰς πλέον ιστορικές στιγμάς του ένθικου του βίου, με τὸ μέτωπον ὕψηλά, με την τιμὴν του άκηλίδωτον, στεφανωμένος με την Δόξαν, είναι έτοιμος να άντιμετωπίσῃ και στερήσεις και κακουχίας και δεινοπαθήματα, και με την πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, με την πεποίθσιν επί τῶν ένθικῶν του πεπρωμένων, θα δεχθῇ άκαμπτος τὰ τυχόν πλήγματα, που θα έπιχειρήσουν να τοῦ καταφέρουν, ρέθαιοι ότι εις τὸ τέλος Νικητῆς, εις του πυρὸς την φλόγα δοκιμασθείς, άνεδείχθη άξιος της ένδόξου Ιστορίας του.

Άγγ. Μετ.

ΧΡΑΝΙΜΟΙ ΛΟΓΟΙ ΝΕΟΥΣ

Ο ΠΥΡΣΟΣ ΤΟΥ ΘΑΡΡΟΥΣ

Άγαπητοί μου φίλοι,

Στὰ λευκά φύλλα τῶν τετραδίων σας, στὰ περιθώρια τῶν βιβλίων σας, εκεί μπροστά σας στο κολημένο σὸν τοίχο ὠρολόγιῳ πρόγραμμά τῶν μαθημάτων σας, και πρὸ πάντων στή σκέψι σας και στην ψυχὴ σας χαράξετε βαθιά και δυνάτὰ, ὥστε να μὴν μπορῇ να έξαλειφθῇ ποτέ, την άκόλουθη φράσι:

«Μόνη, μεταξύ τῶν μικροτέρων λαῶν, ή Ελλάς εκράτησεν ὕψηλά τὸν πυρσὸ του θάρρους».

Δέν την είπαμε εμεῖς οί Έλληνες αὐτὴν την φράσι. Έμεῖς την ζοῦμε, την πραγματοποιοῦμε, την ζωντανέομε κάθε μέρα, ὥστερα από τίς 3 μετὰ τὰ μεσάνυκτα της 28ης Οκτωβρίου, στὰ βουνά της Άλβανίας και σ' ὀλόκληρη την Ελλάδα. Δέν την είπαν μόνον οί γενναῖοι Σύμμαχοί μας, γεμάτοι από θαυμασμό και σέβας μπροστά σὸν ήρωϊκὸν άγῶνα του Έθνους μας. Η φράσις αὐτή ξεκίνησε από πολὺ μακριά, έχει περάσει τὸν Ὠκεανό, έχει άπλωθῇ σ' ὀλόκληρη τὴ γῆ κι' έχει γεμίσει κι' έχει δονήσει την ψυχική ατμόσφαιρα τῶν ελευθέρων ανθρώπων ὅλου του κόσμου. Είναι μια φράσις από τὸν ὕμνο που έπλεξε για την Ελλάδα μας στη Γερουσία της Αμερικῆς δ γερουσσὴς Μπρίτζες.

«Η Ελλάς — έπτε — δέν κατέπληξε μόνον τὸν κόσμον με τὰ ήρωικά της κατορθώματα, τὰ Ισάξια πρὸς τὸ ένδοξότατον παρελθόν της, άλλ' ὕψεται ὡς Σύμβολον ενός κόσμου άνορθουμένου διά ν' άπωθήσῃ με την Ισχύν του Δικαίου την πλὴμμυραν της καταστροφῆς. Η Ελλάς αποτελεί παράδειγμα δι' ελευθέρους ανθρώπους, δι' άν-

θρώπους γενναίους. Μόνη αὐτή, μεταξύ τῶν μικροτέρων λαῶν, εκράτησεν ὕψηλά τὸν πυρσὸν του θάρρους».

Η τόσο κατηγορηματική κι' έπίσημη αὐτή άναγνώρισις της ήθικης σημασίας του ένθικου μας άγῶνος μάς ικανοποιεῖ βέβαια βαθύτατα και μάς ένθαρρύνει με τὴ συναισθησι που μάς χαρίζει ότι ή συμπάθεια, ή εκτίμησις και ή ήθικὴ και ὕλικὴ ένίσχυσις του μεγάλου λαού της Αμερικῆς είναι και θα είναι μαζί μας έως την τελική νίκη. Εκείνο ὅμως που μάς ικανοποιεῖ πιὸ πολὺ και πιὸ βαθιά είναι τὸ γεγονός ότι δ άγῶν μας έχει ήδη έπιτύχει κάτι μεγαλύτερο και ὕψηλότερο και ευρύτερο από την νίκη' έχει έπιτύχει να έξεγειρῇ τὰς ήθικὰς δυνάμεις του κόσμου' έχει κατορθώσει να θέσῃ και πάλι την Ελλάδα μας επί κεφαλῆς τῶν τιμῶν και ελευθέρων λαῶν του κόσμου εις τὸν άγῶνα του Πολιτισμοῦ.

Παράδειγμα για ελευθέρους ανθρώπους. Σύμβολο του πνεύματος της Δικαιοσύνης για ὀλόκληρο τὸν κόσμο. Πυρσὸς θάρρους μέσα στη μαύρη καταιγίδα της Βίας και της Καταστροφῆς. Νά τι είναι ή Ελλάδα μας! Όχι μια κοινὴ χώρα, όχι μια άπλη μάζα ανθρώπων, αλλά μια άνώτερη Ίδέα — ή μεγάλη κι' ιερὴ Ίδέα της Έλευθερίας —, ένα ὑπέροχο Πνεῦμα — τὸ θεῖο κι' άθάνατο Πνεῦμα της τιμῆς, της δικαιοσύνης και της αξιοπρεπείας τῶν ανθρώπων και τῶν λαῶν.

Έτσι, σάν Ίδέα και σάν Πνεῦμα, ξεκίνησε από τὰ μακρινὰ βάθη τῶν αἰώνων ή Ελλάδα μας, κρατώντας ὤψωμένο σὸ στίβαρό της χέρι τὸν «πυρσὸ του θάρρους»' έτσι έσυνέχισε τὸν μακρὸν και δύσκολο δρόμο της, παλαίοντας διαρκῶς, πέφτοντας κάποτε, αλλά πάντα τιμημένη και δοξασμένη, πάντα με τὸν «πυρσὸ του θάρρους» σὸ ὤψωμένο χέρι' έτσι θα συνεχίση την ὕερχο αὐτὴ λαμπαδοδρομία και μέσα στὰ βάθη τῶν αἰώνων του μέλλοντος, κι' ἄς μαινῶνται γύρω της οί θύελλες της ὤμης ὕλικῆς κι' ὕλιστικῆς Βίας. Οί θύελλες κοπάζουν, σταματοῦν και σθῆνουν' μά ή Ίδέα και τὸ Πνεῦμα μένουν, ζοῦν και θριαμβεύουν, ὅπως δ «Ήλιος, που προβάλλει πάντα πιὸ ώραίος και πιὸ ζωογόνος έπειτα από την καταιγίδα.

Με τούς ένθικούς μου χαιρετισμούς
Μελῆς Νικολαΐδης

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Εἰς τὴν διάχυτον ἀτμοσφαῖραν τοῦ δισταγμοῦ καὶ τῆς ἀνησυχίας, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη τελευταίως — καὶ ἡ ὁποία ἄφησεν ἐν τούτοις ἐντελὸς ἄθικτον τὴν ἐλληνικὴν ψυχὴν —, εἰς τὰς ὁλοκλήρας πυκνωμένας φήμας περὶ νέων περιπλοκῶν ἀνά τὴν Βαλκανικὴν, εἰς τὸν λεγόμενον τέλος «πόλεμον τῶν νεύρων», ὁ ὁποῖος ἐξαπελύθη διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη, ἔδωκεν ἥδη τὴν κατάλληλον καὶ τὴν μόνην ἀρμόζουσαν ἀπάντησιν ὁ ἐλληνικὸς στρατός. Ἀπῆντησε μὲ νέας θουελλώδεις ἐξορμήσεις ἐναντίον τοῦ ὠχυρωμένου καὶ μετὰ πείσματος ἀμυνομένου ἐχθροῦ, μὲ νέας θριαμβευτικὰς νίκας, μὲ νέαν συγκομιδὴν χιλιάδων αἰχμαλώτων καὶ τεραστίων ποσοτήτων πολεμικοῦ ὕλικου.

Ὁ πόλεμος τῶν νεύρων ἐφευρέθη εἰς μίαν ἐποχὴν ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς λιποψυχίας. Καὶ μόνον εἰς μίαν τοιαύτην ἐποχὴν ὁμαδικῆς καταπτώσεως ἠμποροῦσε νὰ εἶναι χρήσιμος. Ἀλλὰ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὸν ἀληθινὸν πόλεμον καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν σκληροτέραν τοῦ ὕψιν, διὰ τὸν λαὸν ποῦ ἔχει εἰς τὸ παρελθόν του τὴν Σαλαμίναν καὶ τὸ Κιλκίς, διὰ τὸν λαὸν ποῦ ἐξεκίνησεν ἀτρόμητος καὶ χαρωπὸς τὸ πρωτὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἰς τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα, διὰ τὸν λαὸν τέλος ποῦ κρατεῖ εἰς τὰ χέρια του τὰ αἱματομένα ἄρματα τοῦ Ἰῶαν καὶ τῆς Μάροβας, τῆς Κλεισοῦρας καὶ τῆς Τρεμπεισίνας, ὁ πόλεμος τῶν νεύρων, καὶ ὅχι μόνον ἡ δολερὰ αὐτὴ ἐφεύρεσις, ἀλλὰ καὶ οἰαδήποτε πραγματικὴ περιπλοκὴ δὲν θὰ ἔχη καὶν ἄλλο ἀποτέλεσμα, παρὰ μόνον νέαν ὀργὴν ἐξανάσασιν διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν ἱερῶν του δικαιωμάτων καὶ δὲν θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὡς ἔναυσμα τῆς ἀκαθέκτου ὀρμῆς του, ὡς κίνητρον διὰ νέας νίκας.

Ἡ Ἑλλάς δὲν ἠθέλησε τὸν πόλεμον. Τῆς ἐπεβλήθη εἰς τὸ πείσμα τῆς ἀνεξαντλήτου ὑπομονῆς τῆς ἀπὸ τὸν ἀνάνδρον καὶ προδοτικὸν ἐπιδρομέα. Οὔτε καὶ τώρα ζητεῖ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ εἰς ἄλλας περιοχάς. Ἀντιθέτως μάλιστα κατέβαλλε καὶ καταβάλλει τιμῶς καὶ εἰλικρινῶς πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ τὴν προλάβῃ. Ἀλλ' ἐὰν εὐρεθῇ ἐναντι ἀπειλῆς τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους τῆς, τοῦ ἐξηγορασμένου μὲ ποταμούς αἱμάτων, ἐὰν εὐρεθῇ ἐναντι νέας ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς καὶ τῆς ἀκεραιότητός τῆς, θὰ πολεμήσῃ: «ἔστω καὶ ἐναντίον τῶν δυνάμεων τῆς Κολάσεως» — διὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν μίαν ἱστορικὴν φράσιν τοῦ

ἀεμνήστου Κωνσταντίνου. Θὰ πολεμήσῃ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ θὰ νικήσῃ.

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι γέννημα τῆς τύχης, οὔτε ὀφείλει τὴν δημιουργίαν τῆς εἰς τὸν οἶκτον τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Μεταξὺ ὅλων τῶν πρὸ ἑκατονταετίας καὶ πλέον ὑποδούλων εὐρωπαϊκῶν λαῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος ἐστένεζεν ὑπὸ τὴν πτέρναν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, ἡ Ἑλλάς ἐκίνησε πρώτη καὶ μόνη εἰς τὸν ἐνδοξον καὶ αἱματηρὸν δρόμον τῆς ἀπολυτρώσεως ἐναντίον μιᾶς πανισχύρου αὐτοκρατορίας. Ὅ,τι ἀπέκτησεν ἔκτοτε τὸ ἀπέκτησε μὲ ἑκατόμβας θυσιῶν, τὸ ἐρράντισε μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀξιωτέρων τέκνων τῆς, τὸ καθήγισσε μὲ θυσίας σπαρακτικὰς καὶ ἀτελειώτους. Ἡ Ἑλλάς δικαιούται νὰ σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸν Δικαιοκρίτην τοῦ κόσμου μὲ τὸ μέτωπον ἀπύχτων, μὲ τὸ βλέμμα γαλήνιον, μὲ καθαρὰν τὴν συνείδησιν. Κανένα δὲν ἠδίκησε. Κανένα δὲν ἐπεβουλεύθη. Καὶ δὲν ἐζήτησε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον νὰ τὴν ἀφήσουν ἡσυχον εἰς τοὺς ἀγόνους βράχους τῆς νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς τῆς, νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν ἰδικὴν τῆς μικρὰν ἢ μεγάλην εἰσφορὰν εἰς τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Δὲν ἐζήτησε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως ζωῆς. Εὐρέθη ἐν τούτοις ἐναντι βαυαύσου καὶ κτηνώδους ἐπιβουλῆς, ἡ ὁποία θ' ἀποτελέσῃ διὰ παντὸς τὸ δεινὸς τῆς ἱστορίας τῆς Εὐρώπης. Καὶ τὴν ἀντεμετώπισε. Καὶ κατάρθωσε μὲ τὰς μικρὰς τῆς δυνάμεις, παλαίους ἐναντίον πολλαπλασίων ἐχθρικών, νὰ συντρίψῃ τὸν ἐπιδρομέα, νὰ τὸν ἐξελάσῃ τῆς ἐλληνικῆς γῆς καὶ νὰ τὸν ἀπαθήσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Ἀδριατικοῦ, ἐκεῖ ποῦ προσπαθεῖ ἥδη ἀπεγνωσμένος νὰ σώσῃ, ὅ,τι εἶναι δυνατόν

νὰ περισωθῇ ἀπὸ τὰς τρομερὰς καὶ πανόπλους στρατιάς, αἱ ὁποῖαι πρὸ τεσσάρων μόλις μηνῶν ἠπειλοῦν γῆν καὶ οὐρανόν.

Ἐλέχθη ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ εὐρεθῇ ἔσως συντόμως ἐναντι νέας παρομοίας ἐπιβουλῆς. Ἀλλ' ὑπῆρξαν ἄρα γε οἱ φανταζόμενοι ὅτι θὰ ἔχη ἔστω καὶ μιᾶς στιγμῆς δισταγμὸν πρὸ τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ ἱερωτάτου καθήκοντος; Καὶ ὑπῆρξαν τάχα οἱ ἐλπίζοντες ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ προδώσῃ ἑαυτὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς καὶ θὰ παραδώσῃ ἀμαχητὶ τὰ αἱματοβαμμένα ἐδάφη τῆς καὶ τὰς ἐστίας καὶ τοὺς βωμούς τῆς καὶ τοὺς τάφους τῶν ἡρώων τῆς εἰς τὴν ὕδριν καὶ τὴν χλεύην τοῦ οἰουδήποτε κατακτητοῦ; Ὅσοι γνωρίζουν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους αὐτοῦ, ὅσοι γνωρίζουν ἔστω καὶ μόνον τὴν ἱστορίαν τοῦ τετραμήνου ἐπικού ἀγῶνος ποῦ διεξάγεται εἰς τὴν Ἀλβανίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ παρομοίας μωρὰς ἐλπίδας. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔλαθεν ἥδη τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν τοῦ πρῶτου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Μὲ τὴν ἴδιαν ὀρμὴν, μὲ τὴν ἴδιαν ἀδάμαστον ἀποφασιστικότητα θ' ἀντιμετωπίσῃ οἰανδήποτε ἐπιβουλὴν. Θὰ πολεμήσῃ. Καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Παντοδυνάμου, μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Βρετανικοῦ κολοσσοῦ, μὲ τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων τῆς γῆς θὰ νικήσῃ. Εἰς τὴν κρισιμωτάτην αὐτὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα περίοδον θ' ἀνανεώσῃ διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη τὸ θαῦμα ποῦ καταυγάζει τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Καὶ θὰ ὑψώσῃ ἐνώπιον τῶν ἐκθάμβων λαῶν τῆς γῆς τὸ λάβαρον τῆς ἀνυπερβλήτου δόξης τῆς, σύμβολον ἀρετῆς καὶ πίστεως καὶ μεγαλοψυχίας δι' ὅλας τὰς μελλούσας γενεὰς τῶν ἀνθρώπων.

«Κανείς μας δὲν εἶναι ἐλεύθερος ἀλλὰ ὅλοι μας ὑπηρετῶν τῆς Πατρίδος. Καὶ ἐκεῖνος εἶναι ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ τὰς μεγαλειτέρας θυσίας ὑπὲρ τοῦ συνόλου τοῦ ἔθνους».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὁ λόγος τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κοριζῆ πρὸς τὸν ἐργατοῦπαλληλικὸν κόσμον

«Σήμερα στὴ Μητρόπολι ἐτελέσαμε τὸ μνημόσυον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Εἰς τιμὴν τῆς μνήμης του παρακαλῶ ὄρθιοι νὰ τηρήσουμε ἐνὸς λεπτοῦ σιγὴν».

(Ὅρθιοι οἱ συγκεντρωθέντες ἀναφωνοῦν: «Αἰωνία ἡ μνήμη του» καὶ σιγοῦν ἐπὶ ἐν λεπτόν). Ἀκολουθῶς ὁ κ. Κοριζῆς ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον:

«Εἰμαι εὐτυχής, διότι ἡ σημερινὴ συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργατοῦπαλληλικῶν κέντρων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔλθω, γιὰ πρώτη φορὰ ὡς Κυβερνήτης τῆς χώρας, σὲ ἀμεση ἐπαφὴ καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἐργατικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος. Δημιούργημα τῆς ἐργατικῆς καὶ πολὺ συχνὰ σκληρῆς ἐργασίας ἐγὼ ὁ ἴδιος, νοιώθω αὐτὸν τὸν ἐργατικὸν καὶ ὑπαλληλικὸν κόσμον ὡς κάτι ἀπόλυτα δικό μου, ὡς περιβάλλον μὲ τὸ ὁποῖον μὲ συνδέουν προσωπικοὶ δεσμοί, ψυχικοὶ καὶ ἠθικοὶ, ἀδιάρρηκτοι. Σ' ὅλην μου τὴν ζωὴ ἀπὸ τὰ πρῶτα ὥραία χρόνια τῆς νεότητός ὡς τῆς στιγμῆς αὐτῆς, δὲν ἤμουν παρὰ ἕνας ἀπλὸς δουλευτής, χωρὶς ἀνάπαυλα, ποῦ πίστεψε καὶ ποῦ πειθάρχησε σὲ μεγάλο νόμο τῆς ἐργασίας. Μ' αὐτὴ καὶ μόνη νίκησα τὰ ἐμπόδια, ποῦ παρουσιάζονται στὰ πρῶτα βήματα τοῦ κάθε ἀνθρώπου γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ζωῆς ὅταν ἀρχίσῃ τὸ ἐπαγγελματικὸν μου στάδιο ὡς μικρὸς ὑπάλληλος μὲ τὸν μηνιαῖον μισθὸν τῶν 100 δραχμῶν. Μ' αὐτὴ καὶ μόνη ὑπόρξα ν' ἀνεβῶ ἕνα πρὸς ἕνα τὰ σκαλοπάτια τῆς ἰδιωτικῆς μου σταδιοδρομίας, γιὰ νὰ προσφερθῶ, καὶ σ' αὐτὸν τὸν κομμουνιστὴν, ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα ζωντανὰ παραδείγματα τοῦ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ μὲ τὴν ἐργασία του τὸ ἄτομον καὶ μέσα στὴ σημερινὴ μορφὴ τῆς κοινωνίας.

Ἐπλανήθησαν βαθύτατα οἱ λαοὶ ποῦ παρουσιάζουν στοὺς θρησκευτικοὺς τοὺς θρύλους τὴν ἐργασίαν ὡς κατάρτα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐλογία του. Εἶναι τὸ θαυμάσιον μέσο, ποῦ ἐδόθη στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ κατακοῦν τὸ φυσικὸν καὶ τὸν ἠθικὸν κόσμον, νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ ρόλο τοῦ παθητικοῦ καὶ μοιρολατρικοῦ θύματος τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀνυψώνωνται στὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ δημιουργοῦ καὶ τοῦ κυριάρχου. Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ ἐξαγνισμὸς τοῦ ἀτόμου, ἡ ἀπολυτρώσις του ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ πάθη, ἡ ἐμπρακτικὴ καὶ καθημερινὴ ἀπόδειξις τῆς πειθαρχίας του στοὺς ἀνωτέρους καὶ γενικοὺς σκοποὺς τοῦ συνόλου. Εἶναι ἡ πηγὴ κάθε πραγματικοῦ μεγαλείου, ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἠθικῶν καὶ ὁλικῶν ἀξιών, γιὰ τὴν ὁποίαν μπορεῖ νὰ καυχᾶται ὁ ἀνθρώπος, ἡ δημιουργὸς ὅλων τῶν ἀγαθῶν, τὸ τιμώ-

τερο ὄπλο στοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας τῶν ἔθνων γιὰ τὴν ἐπικράτησιν, ἡ στερεὴ βάσις κάθε ἱστορικῆς προόδου, τὸ μοναδικὸ θεμέλιο κάθε ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ τὶς πεποιθήσεις καὶ μ' αὐτὰ τὰ αἰσθήματα ἐρχομαι σήμερον νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸν ἐργατικὸν καὶ ὑπαλληλικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ τὸν βεβαιώσω ὅτι θεωρῶ τὴ συνάντησιν αὐτὴ ὡς ἀρχὴν τῆς συνεργασίας μου μαζί του, μιᾶς συνεργασίας, ποῦ πρόκειται ν' ἀποτελέσῃ ἀδιάκοπη καὶ ἀδιατάρακτη συνέχεια ἐκείνης, ποῦ εἶχε ἐγκαινιάσει ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός, ὅχι μόνον γιὰ νὰ φέρῃ τὴν ἠθικὴ καὶ ὁλικὴ ἐξύψωσιν τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ μὲ τὸν εὐτυχέστερον τρόπο τὴν ἀλληλεγγύην τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἡ κοινωνικὴ μεταρρύθμισις, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλτερα ἔργα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, δὲν ἦταν μόνον μίαν πράξις ἀποδόσεως δικαιοσύνης πρὸς μίαν ἐπιβλητικὴν καὶ σημαντικωτάτην μερίδα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, καὶ μάλιστα τὴν πῶ ἀδύνατην ὁλικῶς. Ἀπετέλεσεν ἡ μεταρρύθμισις αὐτὴ μέτρον βαθυτάτης πολιτικῆς προνοίας, γιὰ τὴν ἐχρησίμευσε ἀναμφισβήτητα νὰ παρουσιασθῇ τὸ ἔθνος, σ' αὐτὸ τὸ σκληρὸ, ἀλλ' ἱερὸ ἀγῶνα ποῦ ἀνελάβαμε μὲ μίαν ψυχὴν, μὲ μίαν θέλησιν ἀσάλευτην, μίαν σταθερὴν καὶ ἀκλόνητην ἀπόφασιν: Νὰ μὴ παραδώσουμε στὸν ἐπιδρομέα οὔτε μίαν σπιθαμὴν ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ ποῦ μᾶς παρέδωκεν ἐλεύθερη, ποτισμένη ἀπὸ ποταμούς αἱμάτων οἱ πρόγονοί μας, ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ ποῦ καὶ ἡ πῶ μικρὴ τῆς πέτρα ἔχει νὰ διηγηθῇ τρισέξοντα περασμένα.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη ὥρᾳ τοῦ ἀγῶνος εἶναι μεγάλη ἡ ἐνίσχυσις ποῦ μᾶς δίνει ἡ ἐλληνικὴ ἐργατιά μὲ τὸ στόμα τοῦ προέδρου τῶν ἐργατοῦπαλληλικῶν κέντρων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὅταν ἐρχεται νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὕστερα ἀπὸ τὴν σκληρὴν δοκιμασίαν τεσσάρων καὶ πλέον ὁλοκληρῶν μηνῶν ὅτι ὅχι μόνον μένει ἀμείωτο τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιστάσεως τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἀλλὰ καὶ παρουσιάζεται ἀκόμα περισσότερο ὡφωμένο, ἀποφασισμένο γιὰ κάθε θυσίαν, ἀδιάφορο σὲ κάθε φοβέρα, ἀτρόμητο μπροστὰ σ' ὁποιοδήποτε κίνδυνον, ἀδάμαστο ἀπέναντι οἰουδήποτε, ποῦ ἤθελε νὰ προσβάλῃ τὴν ἐλευθερίαν μας, ποτισμένο μὲ τὴ βαθύτερη πίστιν, ὅτι ὁ ἀγὼν, ποῦ ἤρχισε στὴς 28 Ὀκτωβρίου, θὰ συνεχισθῇ μὲ τὸν ἴδιον ἀπαράμιλλο ἡρωισμόν, τὴν ἴδια ἀσύγκριτην καρτερίαν, γιὰ νὰ τελειώσῃ μὲ τὸ θρίαμβόν τῶν δυνάμεων τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ δικαίου, μὲ τὴν ὁλοκληρωτικὴν νίκη.

Ἀποδεχόμεθα μὲ τὴν μεγαλύτερη συγκίνησιν καὶ ὑπερηφάνειαν τὴ διαβεβαίωσιν αὐτῆς τῆς ἐλληνικῆς ἐργατίας, ποῦ ἀποτελεῖ περὶ ἀνάνεωσιν τοῦ ἱεροῦ συμβολαίου τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης ποῦ ὑπέγραψε μὲ τὸ αἷμα τῆς στ' Ἀλβανικὰ βουνά.

Εἶναι τόσο πῶς πολὺτιμη ἡ ὑπόσχεσις αὐτῆς, ὅσο προέρχεται ἀπ' αὐτὲς τὶς τάξεις ποῦ νοιώσαν βαθύτερα τὴν τραγωδίαν τοῦ πολέμου, ποῦ δοκιμάσθηκαν περισσότερο ἀπὸ τὰ δεινὰ του, καὶ ὅμως ἐρχονται νὰ βροντοφωνήσουν ἀκόμη μίαν φορὰ ὅτι τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ λυγίσῃ τὴν ψυχὴν τους, ὅτι εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς δραματικώτερες περιπέτειες, ἀποφασισμένες νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ ὑποδουλωθοῦν.

Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ πνεῦμα ἐξηγεῖ τὶς νίκας καὶ τοὺς θριάμβους μας ἀπέναντι ἐχθρῶν ἀσύγκριτα ὑπερέρου σ' ἀριθμὸν καὶ σὲ μέσα ὁλικά καὶ καθόλου δειλοῦ, ὅπως θέλουν νὰ τὸν παρουσιάζουν ὅσοι δὲν σκέπτονται ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὑποτιμοῦν ἀδίκᾳ τὴν ἀξίαν τῶν νικῶν τοῦ ἡρωικοῦ μας στρατοῦ.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιον πνεῦμα ποτισμένοι ὅλοι, ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον ὡς τὸν τελευταῖον, ἀπὸ τὸ γέρον ὡς τὸ παιδί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, θὰ συνεχίσουμε ἀδιάφοροι γιὰ τὴν θυσίαν, ἀφοβοὶ καὶ σταθεροὶ τὸν ἱερὸν μας ἀγῶνα ἐνισχυμένοι ἀπὸ τοὺς συμμάχους μας καὶ τὸν παγκόσμιον θαυμασμόν, ἀπόλυτα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐπιβάλουμε μὲ τὴ λαμπρότερη νίκη στοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος μας τὸ σεβασμὸν στὴν τιμὴν μας, στὴν ἀνεξαρτησίαν μας καὶ στὴν ἐλευθερίαν μας».

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΣΤΙΕΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ

Θά διαβάσατε ἀσφαλῶς καὶ σεῖς εἰς τὶς ἐφημερίδες τὴν περίπτωσιν ἑνὸς στρατιώτου ἀπὸ τὸ Ψυχικό! Ὑπηρετοῦσαν τρία ἀδελφία, καὶ τὰ τρία σὺν μέτωπο. Ἦλθε ὁμως καὶ ἡ σειρά τοῦ τέταρτου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος προσκληθεὶς ἔσπευσε νὰ καταταγῇ στὴν μονάδα του. Ἀλλὰ μὲ τὴν κατάταξιν καὶ τοῦ τέταρτου ἀδελφοῦ, ἐμφανίσθηκε αὐτομάτως τὸ ζήτημα τῆς ἀπολύσεως τοῦ πρώτου. Καὶ ὁ πατέρας ἔσπευσε νὰ τοῦ γράψῃ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ χαρτιά του γιὰ νὰ ἀπολυθῇ καὶ μάλιστα τοῦ εὐχόταν καλὴ ἐπιστροφή, τὴν ὅποιαν μὲ τὴν ἀνυπομονήσῃα περίμεναν οἱ γονεῖς του!...

Θά μαντεύετε ὅσοι δὲν ἐδιαβάσατε τὴν εἰδησὶν τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου σὺν πατέρα του! Οὔτε ν' ἀκούσῃ ἤθελε τὴν ἀπόλυσιν. Νὰ ἀπολυθῇ τώρα πού θ' ἀρχίσῃ τὸ πανηγύρι καὶ θὰ ρίξουμε στὴ θάλασσα τοὺς ἐχθρούς; Στιριζόμενος αὐτὸς σ' ἕνα δικαίωμα, νόμιμο βέβαια, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέτωπο καὶ νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα; «Ἀπαγε τῆς βλασφημίας», ὅπως θὰ ἔλεγαν σὲ παλαιότερα ἐποχή! «Οχι. Οἱ ἀνώτεροί μας, γράφει, μᾶς κρατοῦν μὲ τὰ δόντια γιὰ νὰ μὴν ἐπιτιμέσθαι, γιὰτὶ αὐτοί, βέβαια, ἔχουν τὸν σκοπὸ τους». «Οχι, χίλιες φορές ὅχι. Δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέτωπο διὰ κανένα λόγο. Θὰ ἦταν ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων ἐὰν ἔφυγε καὶ δὲν ἐλάμβανε μέρος στὶς μάχες ἐκεῖνες πού θὰ ἐκαθαρίσουν ἀπὸ τὸ ἱταλικὸ μῖσος τὴν Ἀλβανία. Καὶ δὲν ἔφυγε, οὔτε θὰ φύγῃ. Παρατείνεται τοῦ νομίμου τοῦ δικαίωματος νὰ ἀπολυθῇ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, καὶ θεωρεῖ τιμὴν τοῦ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ὑπερασπιστὴς τῶν ἱερῶν καὶ ὁδῶν τῆς ἐλληνικῆς πατρίδος...»

Θά μᾶς ποῦν. Μοναδικὸ τὸ παράδειγμα. Καὶ ὁμως! Πόσο ἔχουν ἄδικο. Ὁ ἡρωϊκὸς πολεμιστὴς ἀπὸ τὸ Ψυχικό δὲν εἶναι ὁ μόνος. Τὶς προάλλες, ἕνας δικηγόρος ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, πού ἔκαμε ἕνα φεγγάρι καὶ δημοσιογράφος ἐδῶ, ἦλθε καὶ κατατάχθηκε ἐνῶ ἡ οἰκογένειά του εἶχεν ἤδη προσφέρει τὸ αἷμα τῆς διατῆς μικροτέρου ἀδελφοῦ, πού σκοτώθηκε σὲ κάποια μάχη σὺν ἀλβανικῷ μέτωπο. Εἶχε δικαίωμα νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν ἐφεδρείας, ἀφοῦ εἶχε ἀδελφὸ φονευθέντα εἰς τὸν πόλεμον! Καὶ ὁμως δὲν δέχθηκε τὴ μεταφορά καὶ ἔσπευσε κι' αὐτὸς νὰ ἀντικαταστήσῃ στὰ χιονισμένα βουνὰ τοῦ μετώπου τὸν φονευθέντα ἀδελφὸ τοῦ ὑπερασπίζοντος τοὺς ἱεροὺς βωμοὺς καὶ τὶς ἐλληνικὰς ἐστίες.

Οἱ τραυματίες πάλι; Πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς πού τραυματίζονται ἐλαφρὰ ἀρνούνται νὰ παραληφθοῦν ἀπὸ τοὺς τραυματιοφορεῖς καὶ ἐπιμένουν αἱμάσσοντες

νὰ σταθοῦν στὴ θέσιν τοὺς πολεμοῦντες; Πόσοι ἀκόμα βαριά πληγωμένοι, μὲ τὴν ψυχὴ σὺν στόμα, ἐπιμένουν νὰ χειρίζονται τὸ ὅπλο, ἐνῶ τὰ χέρια τοὺς ἀρχίζουν νὰ παραλύουν καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τοὺς ἐξυπηρετοῦν;

Ἐδῶ καὶ δύο μῆνες κάποιος φαντάρος ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά νοσηλεύεται ν, τραυματισμένος σὺν πόδι, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νοσοκομεία τῶν Ἀθηνῶν. Ἐγινε ἡ πληγὴ του, μὰ κοῦτσαινε λίγο... Ὁ γιατρός τοῦ εἶπε πὼς θὰ τοῦ δώσουν 45 ἡμέρες ἀδεια γιὰ τὸ χωριὸ του...

— Ἀδεια; Τί νὰ τὴν κάμω; Ἐγὼ θέλω φύλλο πορείας γιὰ τὴν μονάδα μου.

— Μὰ σὺ κουτσαίνεις ἀκόμα. Χρειάζεται λίγος κεφαλλονίτικος ἀέρας γιὰ νὰ γίνῃς τελείως καλά, τοῦ εἶπε γελώντας ὁ γιατρός του.

— Ἐγὼ κουτσαίνω; Μὰ δὲν βλέπετε τί σταθερὸ εἶναι τὸ βῆμα μου; Δὲν βλέπετε πὼς βαδίζω, πὼς περπατῶ, πὼς τρέχω;...

Καὶ πραγματικά, περπατοῦσε, ὅχι βέβαια ἐλεύθερα, ἀλλὰ πάντως προσπαθοῦσε νὰ κἀν τὸ βῆμα τοῦ περισσότερο σταθερὸ!

Καὶ ἦταν ὁ ἄνθρωπος πολὺ δυστυχής, γιὰτὶ οἱ γιατροὶ δὲν τὸν ἀκούσαν. Τοῦ ἔδωσαν ὑποχρεωτικῶς τὴν ἀδεια γιὰ τὸ χωριὸ του...

Καὶ τώρα, ἐκεῖ πού βρίσκεται, μετράει τὶς ἡμέρες μὲ ἀγωνία, γιὰ νὰ λήξῃ ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ ἀδεια πού τὸν κρατᾷ τόσο καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμὴ.

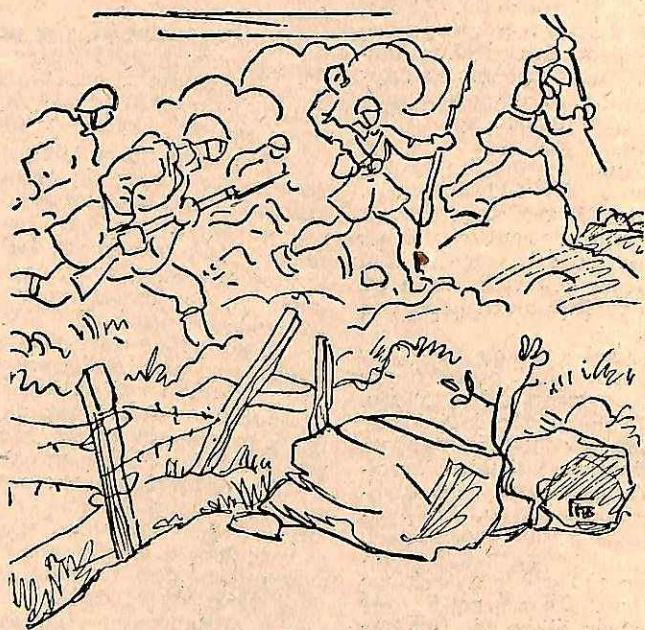
Θά μποροῦσε κανεὶς κάνοντας μιὰ σχετικὴ ἔρευνα νὰ ἀριθμῇ χιλιάδες τέτοιες περιπτώσεις παιδιῶν πού ἡ φιλοπατρία τοὺς ἐχειλίξει τόσο ἄφθονη, ὥστε νὰ μὴ θέλουν νὰ κρατηθοῦν λίγες ὥρες σὲ μετόπισθεν.

Πόσοι στρατιῶτες πού ἔμειναν εἰς τὰς Ἀθήνας, γιὰτὶ ἡ κλᾶσις τοὺς δὲν εἶχε κινήσῃ ἀκόμη διὰ τὰ πρόσω, δὲν ἐζήτησαν νὰ φύγουν καὶ πόσοι ἀκόμη πού μὲ διαφορὰς ἀποστολὰς βρέθηκαν στὴν Ἀθήνα δὲν ζήτησαν νὰ ξαναγυρίσουν τὸ ταχύτερον στὴ μονάδα τοὺς;

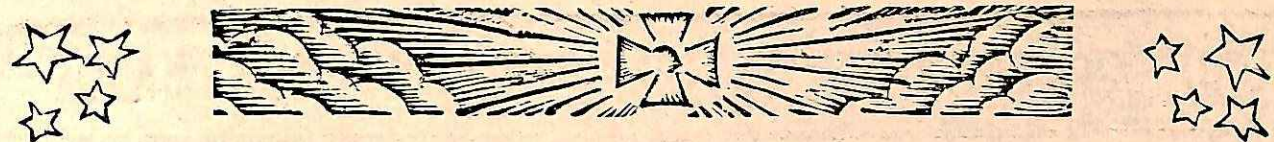
Εἶναι τόσα τὰ παραδείγματα ὅσοι σχεδὸν καὶ οἱ στρατιῶτες πού ὑπηρετοῦν εἰς τὸ μέτωπον.

Κάθε στρατιώτης ἡ καλύτερα κάθε Ἕλλην στρατευμένος καὶ μὴ εἶναι μιὰ ἐστία ἐθνικοῦ φρονήματος, μιὰ πηγὴ ἀστείρευτη ἐνθουσιασμοῦ, μιὰ ἐκδήλσις ἀποφασιστικότητος γιὰ τὴν Νίκην. Εἶναι ἡ ἐκφράσις τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἔθνους ὁλοκλήρου, πού πολεμᾷ γιὰ τὴν προάσπισιν τῆς τιμῆς του, τῆς ἀνεξαρτησίας του, τῆς ἀκεραιότητός του. Εἶναι ἡ ἐκδήλσις τῆς ἀποφάσεώς του νὰ ζήσῃ ἐλεύθερο καὶ ν' ἀγωνισθῇ γι' αὐτὸ μὲ ὅλες τοὺς δυνάμεις.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Ἐπίθεσις μὲ «ἐφ' ὅπλου λόγχην».
(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη, Τ.Τ. 790)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

16^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Μάρκου β' 1—12)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μὴδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν. Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσιν τὸν κράβατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; Τίς δύναται ἀφίεναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγινούς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς; τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτη; Ἦνα δὲ εἴδῃτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφίεναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ, σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἡγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβατόν ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἑβραίους α' 10—β' 3)

Καὶ σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολούνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιδολαῖον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῇσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἰρήκῃ ποτε; καθὼς ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσώτερος ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράδοσις καὶ παρακοὴ ἔλαθεν ἐνδικὸν μισθοποδοσίαν, πὼς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ἦτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη, συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασιν καὶ ποικίλαις δυνάμεσιν καὶ Πνεύματος Ἁγίου μερισμοῖς κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ περικοπὴ τοῦ αὐριανοῦ Ἀποστόλου ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου μᾶς λέγει ὅτι ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ σώματα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὀφείλουν τὴν ὑπαρξίαν τοὺς σὺν Θεόν. Τίποτε δηλαδὴ ἀπὸ τὸ πῶς ἐλάχιστον ἕως τὸ πῶς μέγαλον δὲν ὀφείλει σὺν ἑαυτῷ τοῦ τὴν ὑπαρξίαν του. Τυχαίως τίποτε δὲν ἔγινε. Θὰ ἦταν πολὺ κομικὸ νὰ ἱσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι ἡ ἀρμονία πού ἐπικρατεῖ εἰς τὰ διάφορα κτίσματα ὀφείλεται μονάχα στὴν τύχην. Εἰναι αὐτὸ τὸ ἴδιον σὰν νὰ λέγαμε ὅτι μιὰ μουσικὴ συναυλία ἐκτελεῖται στὴν τύχην χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην μουσικοσυνθέτου. Μεγάλου ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἔρευνουν τὰ διάφορα φαινόμενα καὶ σώματα τῆς φύσεως, διακηρύττουν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχουν τὸν δημιουργὸν τοὺς. Ὅσον περισσότερον καταγίνονται στὴν ἐπιστήμην τοὺς τόσο δυνατότερα διακηρύττουν τὴν ὑπαρξίαν ἑνὸς ὑπερτάτου ὄντος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ αἰτία τῆς γενέσεως καὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν πάντων. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν καμμίαν ἀπολύτως προσοχὴν σὲ κείνους πού προσπαθοῦν νὰ διαδώσουν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἔγινε ἀπ' τὴν τύχην καὶ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει μετὰ τῶν διαφορῶν ὄντων τῆς φύσεως γίνεται μόνο του. Ἀπ' τὰ δημιουργήματα καὶ τὴν τάξιν καὶ ἀρμονίαν πού ἐπικρατεῖ μετὰ τῶν ὅς λαμβάνωμεν ἐκάστοτε ἀφορμὴν νὰ ὁμιλοῦμεν καὶ δοξάζωμεν τὸν δημιουργόν τοὺς. Ἀς ἐπαναλαμβάνωμεν παντοῦ καὶ πάντοτε τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου Δαυὶδ: «ὥς ἐμεγαλύνῃς τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Πολλοὶ βέβαια παρουσιάζονται μετὰς μας, οἱ ὁποῖοι εἰρωνεύονται τὴν θρησκείαν μας καὶ προσπαθοῦν κάνοντες τὸν ἔξυπνο καὶ τὸν σοφὸ νὰ μᾶς ἐμβάλουν τὴν ἀμφιβολίαν καὶ νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπ' τὰ διδάγματα τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὸ τέλος αὐτῶν θὰ εἶναι ἀσφαλῶς οἰκτρὸν. Αὐτὸ μᾶς τὸ λέγει πάλιν ὁ Δαυὶδ καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν ἴδια τὸν περικοπὴν λέγοντας: «Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου». Δηλαδὴ οἱ λόγοι αὐτοὶ μᾶς λέγουν ἐν συντομίᾳ ὅτι κάθε ἐχθρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σὺν τέλος νικημένος καὶ ταπεινωμένος θὰ παραδοθῇ στὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς μας. Ἀλλὰ μήπως αὐτὸ δὲν ἐπραγματοποιήθη καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ἦρθε στὴ γῆ μετὰ τῶν ἀνθρώπων; Δὲν παρουσιάσθησαν ἀντιμέτωποι τοὺς οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ μὲ κάθε τρόπον τὸν διέβαλαν καὶ σὺν τέλος τὸν ἐσταύρωσαν; Μ' αὐτὸ ὁμως τί ἐπέτυ-

χαν; Ἐπραγματοποίησαν τὰ σχέδιά τοὺς; Δὲν τοὺς κατέτροψε καὶ τοὺς ἐξουθένωσεν ἡ ἀνάστασις του; Ἡ θεία του διδασκαλία παρημποδίσθη ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξαπλωθῇ ταχύτατα σ' ὅλον τὸν κόσμον; Μήπως τώρα αὐτοὶ δὲν εἶναι ὑπόδοκι μὲν προστὰ τὴν θέαν τοῦ δικαιοσύνης; Βέβαια καὶ τότε, ἀλλὰ καὶ τώρα καὶ πάντοτε πολλοὶ παρουσιάζονται ἐχθροὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τί ἐπιτυχᾶνουν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἀντιμετωπίζει νικηφόρα καὶ θριαμβεύει. Γι' αὐτὸ κι' ἡμεῖς ὡς ἀληθινὸι χριστιανοὶ πρέπει μὲ θάρρος καὶ αὐταπάνησιν νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουμε. Ἀς μὴ ἀμφισβάλωμεν τὴν πίστιν μας. Κανεὶς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ καταρρίψῃ τὴν ἀληθείαν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀς μὴ φοδοῦμεθα, διότι ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον πιστεύομεν εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Κανεὶς ἐχθρὸς, ὅσον καὶ ἂν εἶναι καλῶς ὀργανωμένος καὶ ὀπλισμένος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπερισχῇ, ἔστω καὶ ἂν προσωρινὰ φανῇ ὅτι θριαμβεύει. Τὸ τέλος του θὰ εἶναι ἐλεεινὸν καὶ ἀξιολύπητον. Φθάνει μόνον νὰ φροντίσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον νὰ σταθεροποιήσωμεν τὴν χριστιανικὴν μας πίστιν. Ἀς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὅσοι πολεμοῦν τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν σὺν τέλος θὰ γίνουν ἐρείπια, τὸ δυνάμει καὶ τὸ σῆμα καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πίστις καὶ τὸ δίκαιον σὺν τέλος θὰ θριαμβεύσουν.

Τὸ ἄλλο πρᾶγμα πού ἔχω νὰ σᾶς συστήσω εἶναι ὅτι πρέπει νὰ ἀναπτύξετε σὺν παιδιά σας τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα. Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ τὰ κάνετε θεολόγους, οὔτε μὲ ἐνδιαφέρει νὰ μάθουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ιστορίας. Ἐκεῖνο ὁμως πού θέλω εἶναι νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἀνωτέραν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὑποτάσσονται εἰς αὐτήν. Θέλω νὰ ζήσουν σὰν Ἕλληνες Χριστιανοί.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Όσοι καταβαίνουν από τα άλβανικά βουνά, αλλά και οι ξένοι ανταποκρι- ται πού ή εργασία τους τούς υποχρε- ώνει να παρακολουθούν από κοντά την εξέλιξη του πολέμου, εκείνο πού τονί- ζουν διαρκώς είναι ο φοβερός χειμώ- νας μέσφ του οποίου διεξάγεται ο ά- γών στην Άλβανία. Αμερικανός δημο-σιογράφος, από κείνους γιά τούς όποι- ους ή περιπέτεια είναι πατηγύρι και πού έζησε από κοντά όλους τούς πα- λέμους της γενιάς μας και ακόμη κά- θε αναστάτωση, μου έλεγε τελευταία ότι ποτέ του δεν αντιμετώπισε τέτοια καιρική κατάστασι, ούτε δέ και αυτό το κρύο της Φινλανδίας ήμπορεί νά παραβληθί με το κρύο της Άλβανίας. Ό χειμώνας της Φινλανδίας είναι πρά- γμα πού εύκολα ήμπορεί νά υποφέρη κανείς και διότι οι άνθρωποι είναι ά- νάλογα παρασκευασμένοι και διότι εί- ναι ένας χειμώνας στρωτός, χωρίς δι- αρκείς έναλλαγές από το χιόνι στη βροχή κι άπ' τη βροχή στο πολικό ψύχος.

Στην Άλβανία όμως τά πράγματα είναι έντελώς διαφορετικά, ο χειμώ- νας είναι έχθρος δυσκολώτερος από τόν πραγματικό αντίπαλο και δεν ξεύρει τί νά πρωτοδιαμύση κανείς στα Έλληνόπουλα: Τό σθένος τους πού τούς δίνει την δύναμι νά συντρί- θουν ένα «μεγάλο» κράτος, ή την πί- στι τους — γιατί χύτη τους χαλυβδώ- νει — πού τούς καθιστά Ικανούς, αυ- τούς, ένα μεσημβρινό λαό, νά άντεπε- ζέχονται σ' ένα χειμώνα πού τόν τρο- μάζουν και άνθρωποι συνηθισμένοι σέ ψύχη πού φθάνουν σέ είκοσι βαθμούς κάτω από τό μηδέν. Ασφαλώς και τά

δύο. Έδω όμως πρέπει νά σταθί κανείς γιά ν' αντικρύσει τούς άγώ- νες της ελληνικής Φυλής, γιά νά ιδί πάντα τό ίδιο θαύμα, τούς Έλληνες αυτούς πού άναζητούν τόν χειμώνα την κάθε άκτινα του ήλιου σάν τη γάτα τό καλοκαίρι τη σκιά, ν' άψη- πούν τούς χειμώνας πού άποτελούν δο- κίμασία και γιά λαούς άκόμη πού τό κρύο είναι ή ζωή τους. Στο Μπιζάνι, όταν ούτε ιδέα άκόμη είχαμε από κρουπαγήματα, έμείναμε μήνες δλό- κληρους μέσα στίς βροχές και στά χιόνια, ως τό γόνατο στο κρουσταλ- λισμένο νερό, στόν παγωμένο βορηά, και στο έσωτερικό της Μικρασίας έ- περάσαμε τρείς χειμώνας στα «ντάγ» και σέ άπέραντες χιονισμένες έκτά- σεις. Μήπως όμως ο Καραϊσκάκης τις ένδοξότερες σελίδες της ζωής του δεν τις έγραψε στην Άράχθωσα, σέ ώ- ρες πού ούτε ή ντουφεκιά άκούοταν από τό στοίβαγμα του χιονιού; Και νάσαι τάχα δόξα της σημερινής μόνο Έλλάδος ή κατανίκηση αυτή των στοιχείων της φύσεως από τη θέλησι του ανθρώπου, ή μάλλον του Έλλη- νος;

Σ' αιώνας αιώνων θά μένη τό δλό- λαμπο τρόπαιο του Μεγάλου Άλε- ξάνδρου, γιατί δεν ήταν άπλώς ή σύλ- ληψις του έγχειρήματος, δεν ήταν ά- πλώς ή έκτασις του έγχειρήματος, ή- ταν κυρίως τό ψυχικόν μεγαλείον πού χρειαζόταν γιά νά συντελεσθούν άθλοι όπως ή διάδοσις της Γεδρωσίας, μις άπέραντης έρήμω, από άνθρώπους πού όχι μόνον άναζητούσαν τόν θρό- νον τους, αλλά και διέσχιζαν μιά έ- ρημο πού την έφλεγε ο ήλιος χωρίς νερό και χωρίς στοιχειώδη έφόδια.

Και τί θαύμα νά ποίμε γιά τόν άθλον εκείνον πού έπετέλεσεν ένας άλλος Έλλην, στόν 4ο π. Χ. αιώνα, ο Πυθέας ο Μασσαλιώτης; Δεν έχου- με, δυστυχώς τό βιβλίό του, πού ιστορού- σε πώς έφθασε με τούς λίγους συντρό- φους του, Μασσαλιώτες όπως κι' αυ- τός, ως τόν Πολικό κύκλο γωρίς καμ- μά προετοιμασία, χωρίς τα μέσα πού διαθέτουν οι σημερινοί έξερευνηταί! Τά άποσπάσματα πού μάς διέσωσαν ο Στράβων και άλλοι μάς μιλούν γιά τό καταπληκτικό αυτό έγχείρημα: «Προσ- ιστορήσαντος δέ, λέγει ο Στράβων, και τά περί της Θούλης και τών τόπων εκείνων, έν οίς ούτε γή κατ' αυτήν ύ- πήρχεν έτι, ούτε θάλαττα, ουτ' άήρ, αλλά σύγκριμά τι έκ τούτων πλευμονι θαλαττίω έοικός, έν ώ ψοίλ την γήν και την θάλατταν αιώρεισθαι και τά σύμπαντα και τούτον ως άν δεσμών εί- ναι τών όλων, μήτε πορευτόν, μήτε πλωτόν υπάρχοντα. Τό μέν ούν τώ πλεύμονι έοικός αυτός έωρακέναι, τ' άλλα δέ λέγειν έξ άκοής. Ταύτα μέν τά του Πυθέου».

Και προσθέτει ένας νεώτερος Μα- σσαλιώτης, ο Γάλλος Gaston E. Bro- che, πού καυχάται γιά την κατανω- γή του από τούς Έλληνες Φωκαείς, άφού πρώτα εξέγνεί πώς ή φράσις αυ- τή μάς δίνει την εικόνα του πολικού κυκλου: «...Κι' έξαφνα, σ' αυτόν τόν ώκεανό πού άλλαζε τόσο μυστηριω- δώς και κατά τρόπο τόσο άνησυχη- τικό, πέφτει ή φοβερή πολική όμίχλη, γαλακτώδης και τόσο πυκνή πού θά μπορούσαμε νά την κόψουμε με τό μα- χαίρι, πού έμποδίζει νά κινηθί κανείς από την μίαν άκρη της νήσου στην άλ- λη. Αυτή τη φορά δεν μπορούν νά προ- χωρήσουν περισσότερο. Γιατί δεν εί- ναι πιά ή θάλασσα πού μπορεί νά σιγίξη ή τρώπις, ούτε ο άέρας πού μπο- ρούν ν' άναπνέουν, ούτε ή γή πού μπο- ρούν νά πατούν, αλλά μιá τρομακτική σύνθεσις όλων αυτών των πραγμά- των...».

Νά προχωρήσω; Δεν τό έπιτρέπει ο χώρος. Και τώρα τί νά είναι τάχα αυ- τό πού καθιστά τούς Έλληνες Ικα- νούς ν' άψηπούν, σ' όλες τις έποχές, την έρημο, τό χιόνι, τό κρύο, τόν πό- νο, νά τολμούν πράγματα άκατανόη- τα γιά κάθε άλλη φυλή; Η ψυχή και μόνον ή ψυχή! αυτή πού μ' όλα τά κανόνια και τ' άεροπλάνα τους ποτέ δεν θά μπορέσουν νάχουν οι έχθροι μας.

X.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Χρησιμώτατον ζώον εις τόν πόλεμον τό μουλάρι.

Μπορεί νά ειπή κανείς ό- τι οι πόλεμοι θα ήσαν δυ- σκολώτατοι άν έλειπε τό ζώον αυτό. Σηκώνει πολε- μεφόδια και τρόφιμα και ό- ρειωτικά κανόνια και άπο- σκευάς. Αί μεταφοραί εις τά άνώμαλα και τά όρεινά μέρη γίνονται με μουλάρια, γιατί όρόμοι αυτοκινητιστι- κοί δεν υπάρχουν εις τά βουνά. Ό δέ πόλεμος είναι κυρίως όρεινός. Η Άλβα- νία μάλιστα είναι γεμάτη βουνά.

Τά καυμένα τά μουλάρια δεν έχουν την ύπομονήν του γαϊδάρου, από τόν ό- ποιον κατάγονται, ούτε την ευγένειαν του άλόγου, από τό όποιον έπίσης κατάγον- ται, αλλά έχουν μεγαλυτέ- ρον άντοχήν και από τά δύο αυτά ζώα. Είναι όμως πεισματάρικα. Λέγει μιá λαϊκή έκφρασις: «πέισμα μουλαριού». Άλλά τό συγ- χωρείς τό πείσμα των έμ- πρós εις την ώφελιμότητά των. Μπορούν νά άνεβούν εις τά ύψηλότερα βουνά, έ- κεί πού δεν υπάρχει σχε- δόν μονοπάτι. Σηκώνουν μεγάλα βάρη. Φθάνουν και τάς έκατόν είκοσι και τάς έκατόν σαράντα όκάδες φορτίο.

Κάθε σύνταγμα πεζικού έχει τά μουλάρια του. Και τό πυροβολικό έχει κι' αυ- τό τά ίδια του. Σηκώνουν πυρομαχικά. Και αί μεραρ- χία και τά σώματα στρα- του και κάθε σχηματισμός στρατιωτικός έχει άνάλο- γον άριθμόν. Αυτοί δέ πού τά οδηγούν λέγονται ήμι- ονηγοί. Οι στρατιώται όμως λέγουν τούς συναδέλφους των πού οδηγούν τά μου- λάρια «μουλαράδες». Οι ή- μιονηγοί ή μουλαράδες κιν- δυνεύουν όλιγώτερο από τούς στρατιώτας της γραμ- μής. Κινούνται εις τά μετό- πισθεν. Άλλά εις αυτόν τόν πόλεμον έδρασαν και όρου- ντο οι ήμιονηγοί μας. Γιατί πολλοί προχωρούν εις την πρώτην γραμμήν και πολε- μούν και πιάνουν αίμαλώ- τους. Χιλιάδες πολλές μου- λαριών κινητοποιούνται εις κάθε έκστρατεία. Οι στρα- τολέγονται τά μουλάρια των, αλλά έν καιρό πολέμου ή έπιστράτευσεως ο άριθμός των είναι άνεπαρκής.

Τότε γίνεται έπίταξις μουλαριών και άλόγων. Γιατί και τά άλογα χρησι-

μοποιούνται πρós μεταφο- ράν. Η ένέργεια αυτή εις την έπίσημον γλώσσαν λέ- γεται «έπίταξις κτηνών». Είναι καταγεγραμμένα εις ειδικούς καταλόγους κατά δήμους και κοινότητας τά άλογα και τά μουλάρια. Όταν γίνη έπιστράτευσις και χρειασθί τό κράτος ζώα, αί δημοτικά και αί

Τό αυτοκίνητον πού είναι ένα γρήγορο μέσον συγ- κοινωνίας και μεταφέρει μεγάλους όγκους πραγμά- των δεν έξετόπισε τό μου- λάρι από τόν πόλεμο. Οι ήμιονηγοί έμειναν άπαραί- τητος κλάδος του έν πολέ- μω και του έν ειρήνη στρα- του. Όπως έμεινε και τό ίππικόν, με όλην την εφεύ-

τρέφονται τά νεογέννητα μελίσσια ή αί μικραί «νύμ- φαι» πού έγεννήθησαν από τά αυγά της βασιλίσσης των μελισσών. Και σέ μιá μυρμηκοφωλιά τά μυρμη- κια πού τά βλέπομε νά κου- θαλούν με τόσην δραστηρι- ότητα τά τρόφιμα της φω- ληάς είναι και αυτά ούδέ- τερα μυρμηκία. Δεν γεν- νούν. Τά αυγά γίνονται από την βασιλίσσα των μυρμη- κίων. Είναι λοιπόν τό μου- λάρι, πού γεννιέται από θη- λυκό άλογο ή από θηλυκό γαϊδαρό, ζώον ούδέτερον. Γι' αυτό όμως έχει μεγάλην άντοχή εις τά βάρη και εις την εργασία, όπως συμβάι- νει και με τά ούδέτερα έν- τομα, πού είναι εργατικώτε- ρα από τά θήλεα ή τά άρ- ρενα του ίδιου είδους.

Η πραγματική όνομασία του μουλαριού έπρεπε νά είναι «δνος ήμίππος ή ίπ- πος ήμιονος». Δηλαδή γαϊ- δαρος κατά τό ήμισυ άλο- γο, ή άλογο κατά τό ήμισυ γαϊδαρος. Γιατί γεννιέται ά- πό την διασταύρωσιν ίππου και δνου. Υπάρχουν και ού- τέτερα θαλασσινά ζώα. Άλλά άν αυτά είναι εργα- τικώτερα από τά άρρενα ή τά θήλεα δεν τό ξέρουμε. Ό άνθρωπος δεν έκανε με- λέτας εις αυτό τό κεφάλαιο. Μελέται όμως γιά τόν χρη- σιμώτατον ήμίονον έχον γένει και γίνονται πολλά.

Και εις τούς θερμίτας πού είναι είδος άσπρου μυρ- μηκίου της Αφρικης μόνο τά ούδέτερα δουλεύουν.

Κ. Φαλταΐτης

ΕΠ ΚΑΙΡΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΚΟΛΠΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΗΣ ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ

Σε προηγούμενο σημείωμά ε- παμην ότι αι άνατολική άκται της Αδριατικής θαλάσσης είναι γεμάτες κόλπους και κολλήκους, πού οι κυριώτεροι είναι: Ο κόλπος του Αόλωνα προς νότον, ο κόλπος του Αγιού Ιωάννου της Μεδούσης, βορειότερα, ο κόλπος του Κά- τ- τ- α- ρο, ο όποιος είναι μικρότε- ρος, άλλ' έχει μεγάλην στρατηγι- κήν σημασίαν ένεκα της διαμορ- φώσεώς του, ο κόλπος του Στ ά- νιο, ο κόλπος της Κούτσ, ο μεγαλειότερος όλων, ο κόλπος του Κουαρνέρο, με βάθος 75 μι- λίων, ο κόλπος του Φιούμε, εις τόν όποιον κυρίως καταλήγει ο μεγάλος κόλπος του Κουαρνέ- ρο, και ο κόλπος της Τεργέ- σ- τ- ης πού έκτείνεται από τούς άκρωτηρίου Σαλβόρε ως τις

έκβολές του Ταλιμέντο και τής πέρας ένούται με τόν κόλπο της Ένετίας. Η δυτική όμως άκτή — ή Ιτα- λική — είναι σχεδόν εύθυγραμ- μισμένη και μονάχα δύο κόλ- πους παρουσιάζει: τόν κόλπον της Ένετίας και τόν κόλπον της Μανφρεντόνια, πού κείται μεταξύ του Ότράντο και του Άγκώνος.

Η ίδια αντίθεσις παρουσιάζε- ται μεταξύ της δυτικής και άνα- τολικής άκτής, όσον άφορά τάς νήσους. Η Ιταλική (δυτική) εί- ναι σχεδόν γυμνή από προσκεί- μενες νήσους και νησίδες, ενώ άν- τίθετα ή ανατολική είναι κατά- σπαρτος από μικρές ή μεγάλες, όλες σχεδόν παράλληλες προς την ήπειρωτικήν άκτήν, και σχη-

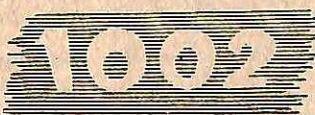
ματίζουν πολυδαίδαλα στενά ίδι- ατερα στη βορεία πλευρά.

Αι κυριώτεραι νήσοι είναι: α) στη νοτία συστάδα: ή Κάλ- α- μ- ό- τ- τ- α με 500 κατοίκους, ή Μέτ- τ- ο, λίγο μεγαλειότερη από την προηγούμενη, με μήκος 2 1/2 χιλιόμετρα και 900 περίπου κα- τοίκους, ή Μελέν- τ- α με μήκος 20 μιλίων και 1.800 κατοίκους, πού άσχολούνται εις την άλιείαν και την άνθρακοποιαν. Πολλοί Ι- στορικοί ισχυρίζονται ότι αυτή είναι ή Μελίτη, όπου κατέφυγε τό πλοίον πού έφερε τόν Άπόστολο Παύλο λόγω τρικυμίας, όταν τόν μετέφερον στη Ρώμη, από την Κρήτη, και πλείστοι άλλοι άκα- τοίκητοι και άγονοι.

β) Στη Δαλματική παραλία σπουδαιότερα νήσοι είναι: ή

Κούρ- τ- ο- λ- α με μήκος 27 μι- λίων και 3.000 κατοίκους, είναι πευκόφυτος και παράγει ναυπη- γήσιμον εύλειαν, ή Αί- σ- σ- α, μή- κους 2 1/2 μιλίων, δασώδης, με δύο κομπούλες, ή Μ- π- ρ- ά- τ- τ- ο, μή- κους 22 μιλίων, ή όποία έχει με- γάλα δάση και 19 χωρία με συ- νολικό πληθυσμό 20.000 κατ., ή Μ- π- ο- ο- α με 2.000 κατοίκους και άλλα.

γ) Στη συστάδα των Κροατι- κών νήσων σπουδαιότερες είναι: ή Τζο- ο- ρ- ι, ή Γκ- ρ- ο- σ- σ- α με 7.500 κατοίκους, ή Κ- έ- ρ- σ- ο, ό- νομαστή γιά τά κρασιά και τά όπωρας της, καθώς και γιά τούς ρωμαιοέους Ιππούς πού παράγει. Ο πληθυσμός της άνέρχεται σέ 19.000 κατοίκους. Επίσης υπάρ- χουν και πλείστοι άλλοι μικρό- τεροι.

Η ΔΙΩΡΥΞ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ

Η διώρυξ του Παναμά της όποίας τά έγκαίνια έγιναν στα 1914, έξυπηρετεί πάρα πολύ την ναυσιπλοΐαν, γιατί έθεσε στην διάθεσί της μιá νέα θαλασσίαν δδόν.

Έχει μήκος 81 χιλιομέτρων και έχει 6 όδαοφράκτας, 304 μέτρων ο καθένας. Η απόστα- σις από Ν. Υόρκης εις Υόκο- χάμας ήλαττώθη διά του άνοι- γματος της διώρυγας από 30.000 χιλιόμετρα εις 18.500.

Κάθε χρόνο διέρχονται από την διώρυγα 53 χιλιάδες πλοία.

ΤΟ ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΑΔΟ

Τό μουρουνόλαδο στη Βρεττά- νη κατασκευάζεται κατά τόν έ- ξής περίεργο τρόπο:

Τό σηκόντι και τά έντόσθια των μουρουνών τοποθετούνται σέ μικρά εύλινα βαρέλια, τά όποία όταν γεμίσουν σκεπάζονται έρ- μητικά και τοποθετούνται σέ ύ- γρα υπόστεγα.

Έκεί τό λάδι πού περιέχεται στα έντόσθια αυτά βγαίνει μόνο του και έπιπλέει.

Κι' έτσι ύστερα από λίγες ώ- ρες χωρίς καμιά άλλη επέμβα- σιν είναι έτοιμο τό μουρουνό- λαδο.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΦΑΡΟΣ

Ό μεγαλύτερος φάρος του κό- σμου βρίσκεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, έκτίσθηκε δέ από την εταιρεία Παλμουθ, στην Ν. Υ- όρκη, πάνω από τό μέγαρό της. Βρίσκεται σέ ύψος 200 μέτρων πάνω από την γή, ή δύναμις του φωτός του είναι δύο δισεκατομ- μυρίων κηρίων, τό μήκος δέ των άκτινών του φθάνει στα 200 χι- λιόμετρα. Οι άκτινες του άπλώ- νονται εις έκτασιν 2.010.624 τε- τραγωνικών χιλιομέτρων.

Μ' άλλα λόγια άν ο φάρος είχεν ένερθή στο Στρασβούργο, τό φώς του θα ήταν όρατό σ' όλη τη Γαλλία, την Άγγλία, τό Βέλγιο, την Όλλανδία, την Γερ- μανία και την Ιταλία.

ΠΟΡΤΑ - ΓΟΛΙΑΘ

Η πιό μεγάλη πόρτα του κό- σμου είναι εκείνη πού κλείνει τις περσικές τεχνικές έγκαταστάσεις των γαλλικών ναυπηγείων του Σαιν-Ναζαίρ.

Η πόρτα αυτή έχει ύψος δεκα- οκτώ μέτρων και ζυγίζει όκτακο- σίους τόννους! Έχει σχήμα ήμι- κυκλικό και είναι πλάτους σαραν- ταπέντε μέτρων. Μετακινείται χά- ρις στην ένέργεια όδραυλικού πι- εστηρίου.

Η αξία της πόρτας αυτής, πύ- σω από την όποιαν μπορούν νά ναυπηγηθούν τά μεγαλύτερα πλοία του κόσμου, άνέρχεται σέ 6.000. 000 φράγκα!

56.

(Συνέχεια)

«Ο 'Αλέξανδρος σώπασε. "Ήξερε πώς αυτός δεν είχε υποτάξει τα πάθη του" θύμωνε συχνά, ήταν και κάποτε σκληρός κι' έκανε πράξεις που άργότερα τις θυμόταν και ντρέπονταν. Θυμήθηκε τον Καλλιस्थένι στο κλουβί κι' άναστέναξε.

— 'Ονησίκριτε, είπε στον καπετάνιο που ήταν συνάμα και λόγιος κι' έγραφε κι' αυτός τα κατορθώματά του, 'Ονησίκριτε, έλα και διάβασέ μου πώς ξέχεις περιγράφει το πάλαμά μου με τον Πύρο.

«Ο λόγιος καπετάνιος άνοιξε κορδωμένους τα χειρόγραφα του, έδειξε, πήρε βαθεία άναπνοή κι' άρχισε.

«Ο 'Αλέξανδρος τόν άκουγε χαμογελώντας. 'Ο 'Ονησίκριτος εξασκούθουσε με την ψιλή γυναικεία φωνή του:

«Και τότε ο 'Αλέξανδρος ώρμησε όμοιος με το θεό του πολέμου και με μία σπαθιά έοκισε τον Πύρο από το κεφάλι ως τη μέση!»

«Ο 'Αλέξανδρος πετάχτηκε άπάνω» άρπαξε το χειρόγραφο και το πέταξε με θυμό στο ποτάμι.

— Θα πετάξω κι' αυτόν που τόγραψε στο ποτάμι! είπε.

Μά ο 'Ονησίκριτος τρέμοντας είχε εξαφανιστή και χώθηκε μέσα στο άμπάρι.

Κατέβαιναν, ο ποταμός φαίνονταν άπέραντος, οι 'Ελληνες κοίταζαν με φλογερή περιέργεια την πλούσια μυστηριώδη χώρα που περνούσαν. 'Αλλόκοτα φυτά και ζώα κι' ο 'Αλέξανδρος μάζεψε διαρκώς για να τα στείλει στο δάσκαλό του τόν 'Αριστοτέλη.

— Τόσο τόν αγαπάς τόν 'Αριστοτέλη; τόν ρώτησε μία μέρα κάποιος.

— Πώς να μ'ήν τόν αγαπώ; άποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος. 'Ο πατέρας μου μου έδωσε τη ζωή, ο 'Αριστοτέλης όμως μ' έμαθε πώς πρέπει να ζω.

«Εστειλε ανθρώπους να εξερευνήσουν γύρω τη χώρα. Ανακάλυψε μεταλλεία χρυσάφι κι' άσπιδι. Βοήκε τεράστια ώρυγεία άλάτι, μελέτησε τα ήθη και τα έθιμα και τις θρησκείες τών πληθυσμών απ' όπου περνούσε.

— Πόσο ή γή είναι μεγάλη και πλούσια! συλλογίζονταν. 'Αχι! πρέπει να δημιουργήσω καινούργιο στρατό, ξεκούραστο, και να συνεχίσω την πορεία!

Κε φ. 72.

«Όλα πήγαιναν καλά, το ρεύμα του ποταμού κυλούσε ήσυχα και τραβούσε τα καράβια προς το νότο. 'Όταν, ξαφνικά, την πέμπτη μέρα, άκού-

στηκε προμερή βουή σά να γικρεμίζονταν νερά από μέγα ύψος.

Με μιάς τα τραγούδια τών ναυτών σταμάτησαν τρώμιος κυρίεψε τα πληρώματα. 'Ο Νέαρχος πετάχτηκε άπάνω:

— Τό σήμα, φώναξε, να σταματήση ο στόλος!

Τό σήμα ύψώθηκε στο κατάρτι της ναυαρχίδος. Εύθως οι κωπηλάτες κράτησαν τα κουπιά τους, ο στόλος σταμάτησε.

— Να βγής ένα άγλημα στη στεριά, διέταξε ο ναύαρχος, να προχωρήση στην όχθη του ποταμού και να εξετάση τι είναι αυτή ή βοή!

Δέκα έκλεκτοι άνδρες πήδησαν έξω και πήραν μαζί τους δυο ντόπιους διερμηνείς. Προχώρησαν άνάμεσα από την πυκνή παρόχθια φυτεία του ποταμού. Δέ μιλούσαν. 'Ανήσυχτοι κοίταζαν τα νερά που όλοένα έτρεχαν και με μεγαλύτερη ό-ή.

Στόν δρόμο συνάντησαν μερικούς 'Ινδούς.

— Τι είναι; τούς ρώτησαν, γιατί αυτή ή βοή;

Οι 'Ινδοί κούνησαν τα κεφάλια.

— Φτάνετε στην άβυσσο! τούς είπαν. Θά καθήτε!

— Γιατί; Τι τρέχει; ρώτησαν οι 'Ελληνες.

— Φτάνετε εκεί που σμίγουν δυο ποταμοί και γίνονται φοβερά ρεύματα. 'Ενας στρόβιλος που καταπίνει τα κα-

ράβια. Ποτέ άνθρωπος δεν τόλμησε να περάση.

Οι άντρες γύρισαν πίσω, άνέθηκαν στη ναυαρχίδα, άνέφεραν στόν Νέαρχο τι είδαν και τι άκούσαν.

— Να έρθουν ά: έσω; οι τριήραρχοι στη ναυαρχίδα! διέταξε ο Νέαρχος.

Οι τριάντα τρεις άρχηγοί μπήκαν στις βάρκες, έτρεξαν.

— Φτάσαμε στο πιο επικίνδυνο μέρος του ποταμού! τούς είπε. Μη φοβηθήτε, θά περάσουμε! Χρειάζεται όμως μεγάλη προσοχή. Είστε έτοιμοι;

— Έτοιμοι! άποκρίθηκαν οι γενναίοι τριήραρχοι.

— Διατάξετε τούς κωπηλάτες να λάμουν σιγά, άραιώσετε τα πλοία σας να μη συγκρούωνται, προστάξετε τούς πιλότους να κρατούν στερεά το τιμόνι προς το νότο. 'Ο,τι κι' αν συμβή να μη χάσουν τη γραμμή — ίσια να οδηγούν τα καράβια προς το νότο. Και να είστε έτοιμοι αν κανένα πλοίο κινδυνεύση να τρέξετε σε βοήθειά του. Καταλάβετε;

— Καταλάβαμε, μέινε ήσυχος, ναύαρχε! άποκρίθηκαν οι γενναίοι.

— Θα πηγαίνω μπροστά έχω και θά σας δείχνω το δρόμο! Έμπρός, στά καράβια σας!

Οι τριήραρχοι γύρισαν στις θέσεις τους, βάρεσαν πάλι οι σάλπινγες, ο στόλος άρχισε πάλι να προχωρή.

Όσο προωροδύσαν ή βοή γίνονταν πιο τρομαχτική, οι όχθες πλησίαζαν ή μιά την άλλη, το ρεύμα του ποταμού γίνονταν στενότερο κι' όρμητικώτερο.

Ο Νέαρχος όρθιος στη γέφυρα του καραβιού του κοίταζε. Και ξαφνικά είδε: ένας άλλος ποταμός κατέβαινε από τα βουνά και χύνονταν άφρίζοντας στόν 'Υδάστη. Τα νερά τών δυο ποταμών πάλευαν μανιασμένα και μούγκριζαν, έαμιγαν κι' όλα μαζί, από ένα στενό πόρο, ξεχύνονταν προς το νότο.

Ο ναύαρχος άμέσως ύψώνει σήμα-τα, δίδει διαταγές:

«Κωπηλατείτε με όλη σας τη δύναμη, άραιώσετε ακόμα περισσότερο, κρατάτε γερά το τιμόνι προς το νότο. Έμπρός!»

Δίδει πρώτος το παράδειγμα. Το καράβι του όρμα προς τόν τρομερό στρόβιλο. Μιά στιγμή ή ναυαρχίδα χάθηκε μέσα στους άφρούς. Σε λίγο την είδαν να στριφονυρίζη σά σβούρα ά-άκριθως εκεί που οι δυο ποταμοί έ-αμιγαν.

— Χάθηκε! Χάθηκε! Τώρα θά την καταπιή το νερό! φώναζαν οι ναύτες από τ' άλλα καράβια και παρακολουθούσαν με άγωνία τη ναυαρχίδα να παλεύη.

(Άκολουθεί)

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ

Στη μεγάλη λεωφόρο που φέρνει από τόν Πειραιά προς την 'Αθήνα, μέσα από τα μακρά τείχη, δυο νέοι περπατούν και συνομιλούν...

Ο ένας είναι 'Αθηναίος. Φαίνεται καθαρά από το κομψό του παράστημα, τούς τρόπους του και από την ιδιαίτερη εκείνη χάρι και άνεσι που έχουν οι χειρονομίες του...

Τά ξέρεi όλα και μιλεί για όλα. 'Η πολιτική κατάσταση τόν άπασχολεί ιδιαίτερος. Ο Μέγας 'Αλέξανδρος έχει πεθάνει...

Οι διάδοχοί του ιδρύουν νέον βασίλειον... Μιά κοσμογονία γίνεται έκεί πέρα στην 'Ασία. Βρίσκει όμως έν τώ μεταξύ και την ευκαιρία να δώση εξηγήσεις για τούς ναούς, τα άγάλματα και τα διάφορα δημόσια ιδρύματα που συναντούν στο δρόμο...

Ο άλλος... Αυτός χωρίς άμφιβολία δεν είναι 'Αθηναίος...

Έχει ρωμαλέο σώμα και βήμα βαρύ και διστακτικό... Θαρρείς πριν κουνήση το πόδι του σκέπτεται πρώτα αν πρέπει να τόν κουνήση.

Άκούει πολλά, λέει λίγα και φαίνεται σάν παραχαλισμένος από την ζωηρή κίνηση και το λαμπρό θέαμα που παρουσιάζει ή πνευματική πρωτεύουσα τού κόσμου...

Είναι, καθώς είπε, από την 'Ασσο κι' έρχεται στην 'Αθήνα παρακινημένος από τη δίψα να μάθη, να γνωρίση τόν κόσμο και τούς ανθρώπους, να γίνη, ό,τι καλύτερο μπορεί.

Ο 'Αθηναίος γελά.

Χρειάζονται πολλά χρήματα, πάρα πολλά, τού λέει. Στις φιλοσοφικές σχολές φοιτούν μονάχα οι πλούσιοι...

Έξ άλλου έπειδή έχουν μαζευτή πολλοί ξένοι στην 'Αθήνα, ή ζωή είναι πολυδάπανη.

— Έχω αρκετή ύπομονή και μπορώ να κάμω κάθε εργασία. Άπαντά ο ξένος.

«Είναι χοντροκέφαλος» σκέπτεται ο 'Αθηναίος μά δεν έξωτερικεύει τη σκέψη του...

Και χωρίζονται.

Στην περίφημη σχολή τών Στωϊκών ο φιλόσοφος Ζήνων διδάσκει πώς ο άνθρωπος για να έλευθερώση την ψυχή του πρέπει να περιορίση τις όλικές του άνάγκες στο ελάχιστο...

Κάθε του πράξι πρέπει να είναι τελεία και ύποδειγμα-τική.

Πολλοί τόν άκουνε και νέοι και ήλικιωμένοι και τόν επιδοκιμάζουν, μά ελάχιστοι εφαρμόζουν τή ήθικά παραγγέλματά του στην ιδιωτική τους ζωή.

Όλοι φαίνονται πλούσιοι. Φορούν άκριθά φορέματα και τόση επίμελεια γενικά δείχνουν για την έξωτερική τους εμφάνιση, που είναι φανερό πώς περισσότερο τούς άρέσει ο τρόπος που έκθέτει τις ιδέες του ο γέρο-φιλόσοφος και οι ζωήρες εικόνες που μεταχειρίζεται στην ομιλία του παρά το περιεχόμενό της.

Ός τόσο άνάμεσα στους άκροατές του, να και κάποιος που ξεχωρίζει...

Έρχεται πρώτος και φεύγει τελευταίος. Άλλοτε στέκει σκεπτικός και άκίνητος κι' άλλοτε καρφώνει μ' έπιμονή το βλέμμα στο διδάσκαλο και φαίνεται πώς κάτι θέλει να ρωτήση μά δεν τόλμα.

Είναι ο ίδιος εκείνος νέος που άνέβαινε εδώ και λίγον καιρό το δρόμο που οδηγεί από τόν Πειραιά στην 'Αθήνα.

Άμα φεύγει ο Ζήνων παίρνει ιδιαίτερος τούς πιο

καλόβολους μαθητάς και τούς παρακαλεί να τού εξηγήσουν ό,τι δεν κατάλαβαν με τέτοια καλωσύνη κι' έπιμονή μαζί που δεν μπορούν να τ' άρνηθούν...

— Άντιλαμβάνεσαι πολύ άργά, φίλε μου, τού είπε μία μέρα κάποιος...

Τό πνεύμα σου είναι δυσκίνητο σάν...

— Σάν γαϊδούρι, συμπλήρωσε ένας άλλος, πιο κακεντρεχής.

Γέλια δυνατά άκούστηκαν άμέσως. 'Η παρομοίωση φάνηκε πολύ πετυχημένη.

Γέλασε και ο ίδιος ο νέος χωρίς κακία βοήκε όμως και την ευκαιρία να δώση την άπάντησι που χρειαζόταν.

— Τόσο το καλλίτερο, εί-πε, άφου έτσι μπορώ να κρατήσω το βαρύ φορτίο τού Ζήωνα...

Ο φιλόσοφος που πληρο-φορήθηκε το περιστατικό, άρχισε να δείχνη για τόν νέο ιδιαίτερη προσοχή...

Οί ξένοι στην 'Αθήνα' είχανε κάθε έλευθερία να έργασθουν και να ζήσουν όπως θέλουν, ή έξουσία όμως τούς παρακολουθούσε και, αν ύπήρχε λόγος, τούς κα-

λοούσε για να δώσουν εξηγήσεις σχετικά με τούς χρηματικούς των πόρους και τόν τρόπο της ζωής των...

Κάποτε λοιπόν ο νεαρός αυτός μαθητής τού Ζήωνα έλαθε πρόσκλησι να παρουσιάσθι στόν έπιτετραμένο τήν παρακολούθησι τών ξένων άρχοντα...

Επρεπε να εξηγήση που έξοικονομούσε τά απαραίτητα για την συντήρησι του. Κανείς δεν τόν είδε ποτέ να έργάζεται, γιατί όλη την ήμερα έμενε κοντά στόν Ζήωνα και παρακολουθούσε τη διδασκαλία του...

Πλούσιος δεν ήταν... φαίνόταν δά από τά φτωχικά του ρούχα κι' από τη λιτή διαίτα του...

Ποι τάδρισκε λοιπόν τά χρήματα;

Νά λοιπόν τι άπεδείχθη ύστερα από σύντομη διαδ-ικασία...

Ο φτωχός Κλεάνθης για να συντηρηται έργαζόταν όλη τη νύχτα σ' ένα άγρο-τικό κτήμα κάποιου πλου-σιου 'Αθηναίου τραβώντας από τόν πηγάδι νερό...

Τό άκροατήριο έχειρο-κρότησε κι' έπεδοκίμασε τόν φιλομαθή κι' έργατικό νέο...

Υστερα από λίγες μέρες ο δήμιος τών 'Αθηναίων που ήξερε να τιμά την άρετή, άπεφάσισε να δώση στόν ξένο ένα σεβαστό χρημα-τικό ποσό για να μπορέση άνετα να εξακολουθήση τις σπουδές...

Μά εκείνος δεν έδέχθη... εύχαρίστησε με συγκίνησι, μά είπε πώς δεν ήθελε χρήματα γιατί ο πλούτος και ή άνεσι, λέει, ήταν αντίθετα προς τις φιλοσοφικές άρ-χές του.

Και ο νέος αυτός, που δεν ήταν άλλος από τόν φιλόσοφο Κλεάνθη, έμεινε κοντά στόν Ζήωνα που τόν έκτιμούσε πολύ. Έτσι ύστερα από τόν θάνατο τού διδασκάλου του ο Κλεάνθης τόν διεδέχθη στη Στωϊκή σχολή. Στά άποσπάσματα που σώζονται από τά βιβλία του, διακρίνει κανείς ένα βαθύτατο θρησκευτικό αίσθημα... τά πάντα ύποτάσσει στη θεία δύναμι.

«'Η ήθικη είναι ο ανώτατος σκο-πός τού ανθρώπου...

Πέθανε εις βαθύ γήρας κι' όλοι τόν τιμούσαν και τόν αγαπούσαν. Στην ιδιαίτερη πατρίδα του την 'Ασσο τού έστησαν άγαλμα...

Μ.

Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

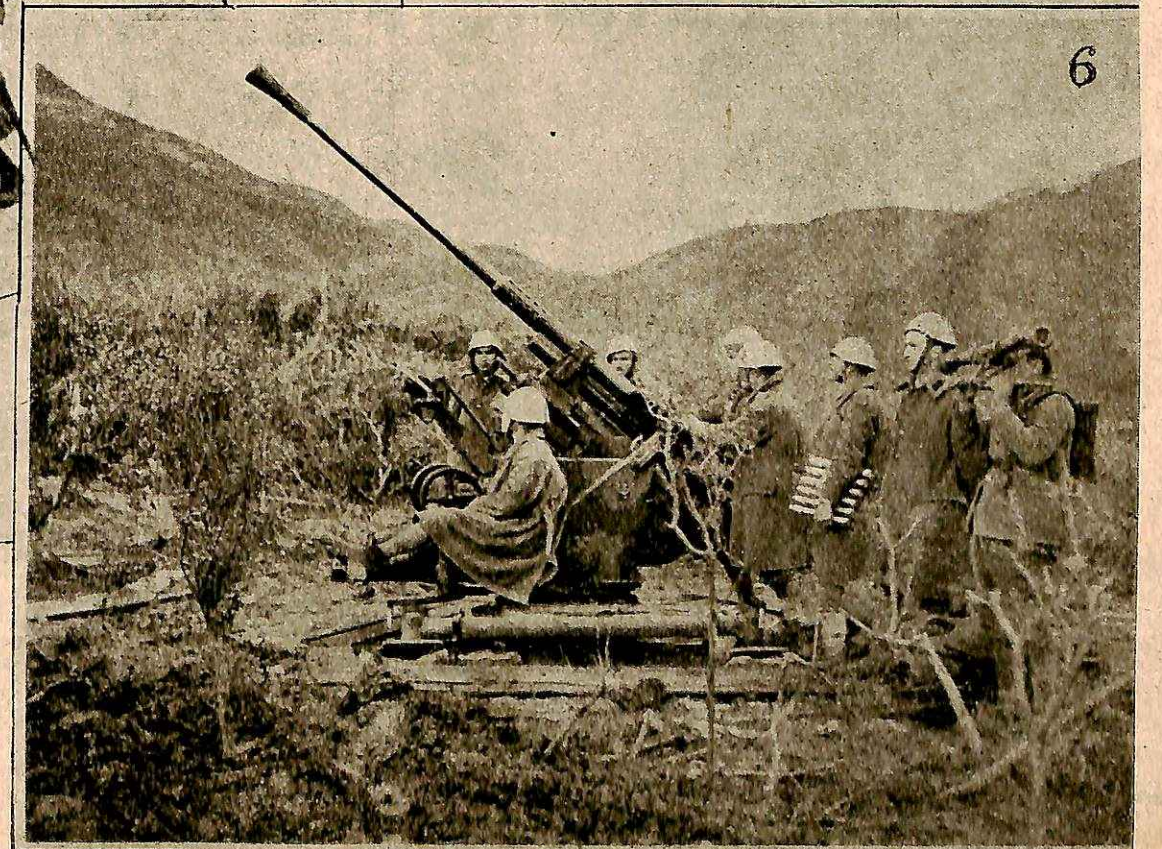
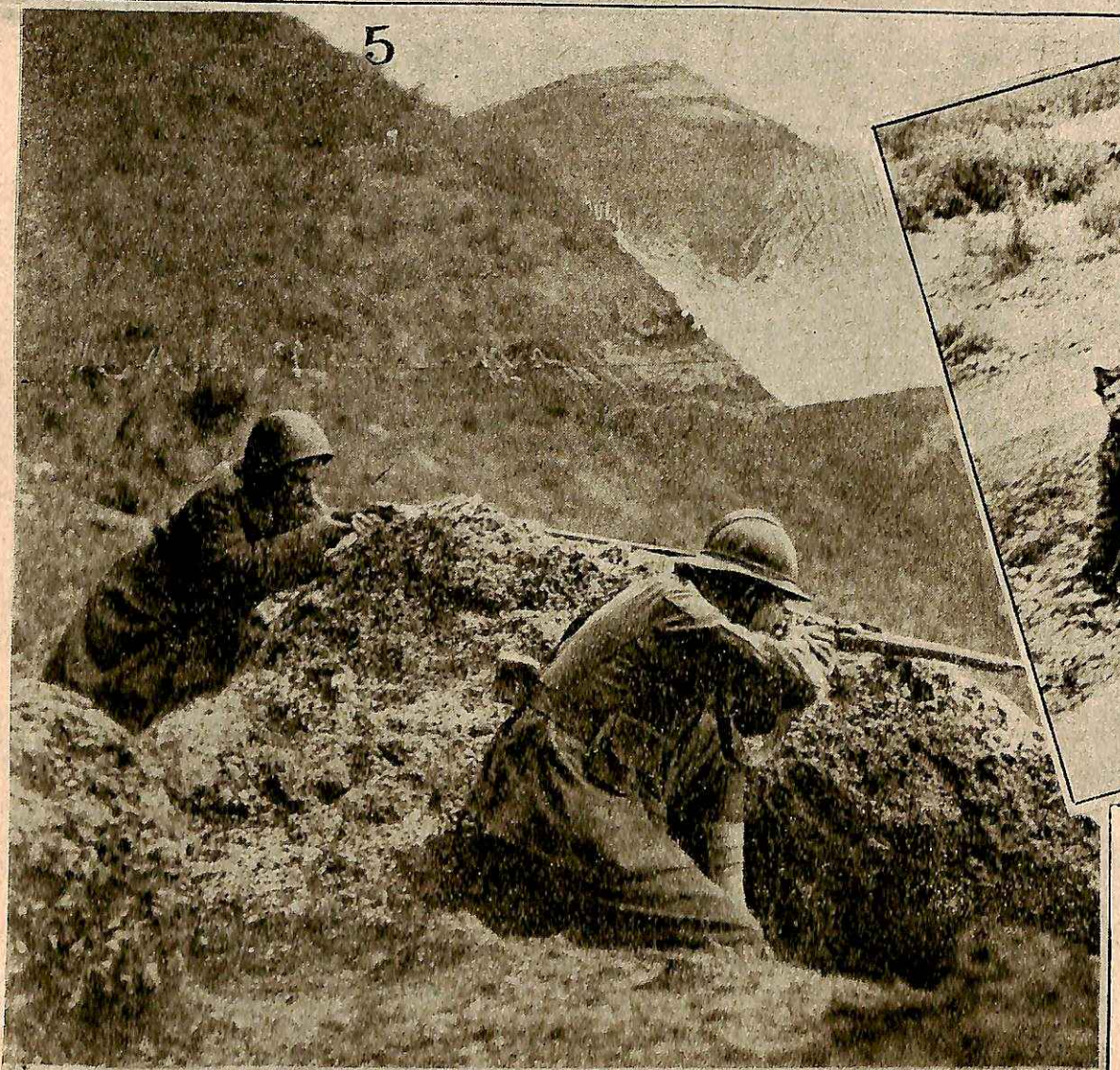
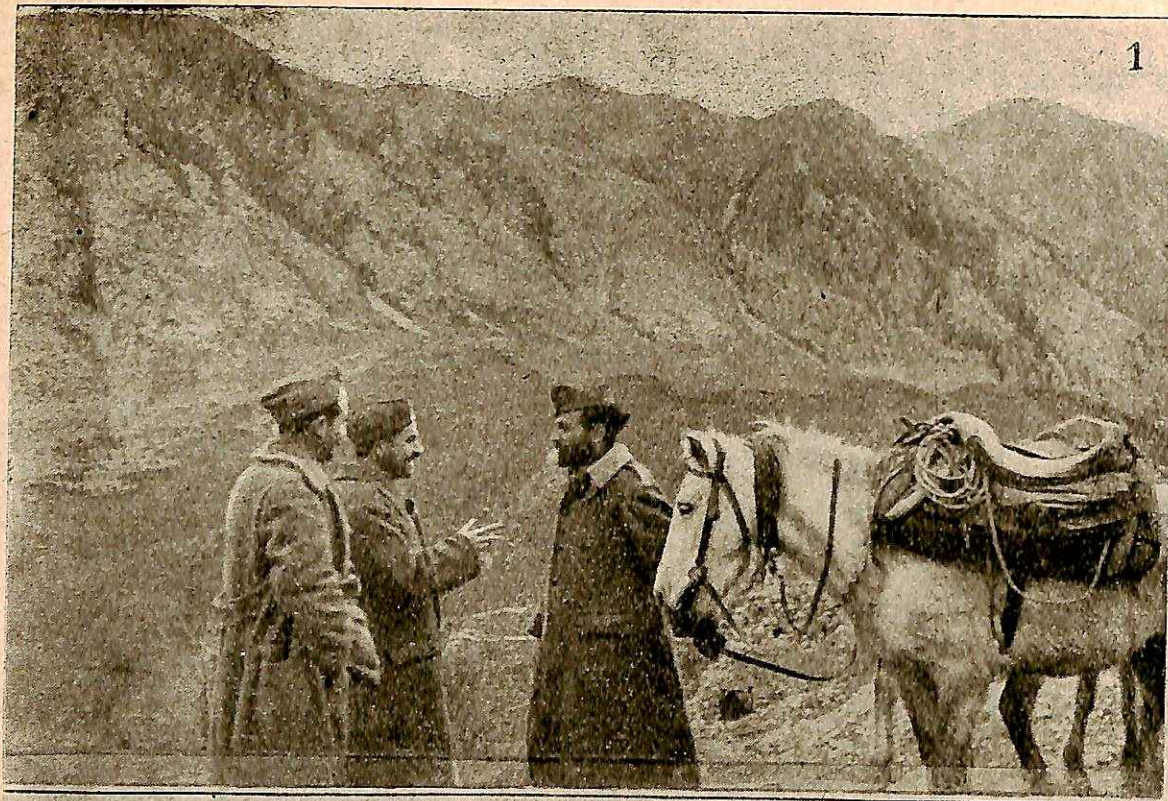
Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

Εργαζόταν όλη τη νύχτα τραβώντας από τόν πηγάδι νερό.

1) "Ενας αξιωματικός ζητεί να μάθη τὰ «νέωτερα» ἀπὸ στρατιώτην ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμή. 2) Χειμαρριωτοπούλες μετὰ τὰς τοπικὰς ἐνδυμασίας ποζάρουν γιὰ τὴν «Νεολαία». 3) "Ενας πολεμιστὴς «κάπου» εἰς τὸ Μέτωπον». 4) Τμήμα στρατοῦ εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός. 5) Στὶς προκεχωρημένους γραμμὰς. 6) Βαρὺ ἀντιαεροπορικὸν πυροβόλον ἐν δράσει «κάπου» εἰς τὸ Μέτωπον».

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

615

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Νέο Κορίτσι,

Αγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Απευθύνομαι στο νέο κορίτσι, που αντάμωσα ξαφνικά σ' ένα δρόμο του Πειραιώς να κουβαλά στοργικά, με μάτια που έλαμπαν από ίκανοποίηση, φαγητό στο σπίτι μιας άρρωστης γρηούλας, μητέρας ενός φονευθέντος ήρωά μας στο Μέτωπο. Όταν τη σταμάτησα και ρώτησα το καλό κορίτσι, βρήκα μέσα στην απλή του απάντησι ένα ψυχικό μεγαλείο που άπορησα πως ήταν δυνατό να μπορεί να το κρατά το μικρό του κορμάκι χωρίς να σπάση. Μέσα στην ψυχή του ήταν βαθιά φυτωμένα τα σπέρματα της θρησκείας εκείνης, που δεν έχει να δώσει παρά το αβφαρτο πλούτο της ψυχής.

Με τη γυναικεία διαίσθησι πήγαινε όχι να σιγάση την πείνα ενός ανθρώπου, αλλά τραβούσε να έπουλώση την πληγή μιας μάνας, πονεμένης μά και περήφανης για τον ένδοξο θάνατο του παιδιού της. Την παρεκάλεσα να με πάρη μαζί της, κι' ένθουσιάσθηκε, όπως είπε, για την τιμή που της έκανα. Και όμως συνέβαινε το αντίθετο. Έμένα τιμούσε ή συνοδεία της. Γιατί όταν στάθηκε παράμερα στο φτωχικό δωμάτιο και την παρακολουθούσα με τί δροσιά, με πόση εύχαρίστησι και με τί φροντίδα έβαζε την πετσέτα σ' της γρηούλας τα γόνατα και της έκοβε το ψωμάκι, θάπρεπε να σκύψω και να φιλήσω τα δυο της χερσάκια που σκορπούσαν σπάταλα εκείνη τη στιγμή τον ψυχικό της πλούτο. Την έβλεπα και σε κάθε της κίνησι έβλεπα την ψυχή της Έλληνίδας γυναίκας, απ' τα βά-

θη των αιώνων, από τους μυθικούς χρόνους ως την σημερινή μεγαλειώδη Ελλάδα του 41. Από την Άντιγόνη και την Ίφιγένεια και την Σπαρτιάτισσα μητέρα ως τη Βυζαντινή αρχόντισσα, από την Δέσποινα της Τουρκοκρατίας και τη μάνα του κλέφτη και του άρματωλού ως τη λεβέντισσα του 21.

Πόσοι αιώνες δούλεψαν για να υποστούν τόσο τεχνικά κάθε σου κίνηση και να σμιλεύσουν τόσο φωτεινό της ψυχής σου τον πλούτο, της Φυλής σου το μεγάλο θησαυρό! Φύλαξέ τον πάντα αμόλυπτο, αγαπητή Φαλαγγίτισσα, τον πλούτον αυτόν της ψυχής σου, γιατί μόνον αυτός φτεάνει θρησκείες, αυτός μεγαλώνει λαούς, αυτός κραταιώνει πατρίδες.

Σ. Καραϊσκάκη

Η Έλληνίδα γυναίκα στον πόλεμο

«Γιατί μας καταδικάζετε σ' αυτή την αδράνεια;», γράφει ανάμεσα σε άλλα, μια νέα από το Κιάτο της Κορινθίας. Μέσα στο γράμμα της που δημοσιεύεται σε μια απογευματινή εφημερίδα, λέγει ακόμα πως αφού δεν έστρατεύονται οι γυναίκες—άδικο πράγμα κατά τη γνώμη της—θάπρεπε να κάνουν έθελοντικό σάμα και να πολεμήσουν στο μέτωπο των εχθρών της πατρίδας. Και αναφέρει τις Σουλιώτισσες και τις γυναίκες της Πίνδου.

Τα παραδείγματά της βέβαια είναι καλά διαλεγμένα και ο έθος της προέρχεται από τον ένθουσιισμό και την όρμη της ελληνικής της ψυχής, που σήμερα είναι διάχυτα σ' ολόκληρη την ελληνική ατμόσφαιρα κι' έχουν πληρώσει κάθε Έλληνα άνδρα, γυναίκα και παιδί. Όμως έμεις—γυναίκες βέβαια κι' έμεις—έχομε να αναφέρωμε πάνω στο ζήτημα αυτό τα εξής: Φυσικά μπορεί η ψυχή μερικών γυναικών να είναι δυνατή όσο των ηρώων μας και η σωματική των διάπλασι να τους επιτρέπει τέτοιες σκέψεις.

Αν η ιστορία μας αναφέρει γυναίκες, που έπολεμησαν εναντί του εχθρού, δεν σημαίνει αυτό ότι η Έλληνίδα γυναίκα βγήκε κι' αυτή πάντα στο κλαρί. Πολλές φορές μόνον όταν της παρουσιάσθηκε ανάγκη. Όταν ο Πύρρος πολιορκούσε τη Σάρπη, ενώ ο βασιλιάς της έλειπε σε άλλο πόλεμο, πήρνε οι Σπαρτιάτισσες τα όπλα. Στη βυζαντινή εποχή η γυναίκα έμενε πάντα στο σπίτι της ή φροντίζε για έργα προνοίας που απαιτούνται σε μια πολεμική περίοδο. Στο 21 πολέμησε η γυναίκα μόνο εκεί που ήταν ανάγκη, ή που ο εχθρός ήταν πολύ ανώτερος σε αριθμό. Ωργανωμένα σώματα γυναικών—όπως ζητά η Έλλη-

νίδα της Κορινθίας—δεν φαίνονται σχεδόν πουθενά. Ο μύθος των Αμαζόνων δεν συνεκίνησε ποτέ στα κατάβαθρα της ελληνικής ψυχής. Ήταν και μάλιστα ένας μύθος. Δεν τον ένοιωσε τότε κι' ούτε σήμερα μπορεί να τον καταλάβει. Μια γυναίκα που δαγκώνει στο λαιμό της Έλληνικής δημοφίας και της ελληνικής ανδρείας, όπως η αρχηγός των Αμαζόνων Πενθεσίλεια δεν ήταν ποτέ κοντά στην ελληνική ψυχή. Η ύπαρξις των Αμαζόνων και οι έναντιον των πόλεμοι φανερώνουν από την αρχή του Έλληνισμού ότι ήταν ξένα στοιχεία από την Ασία εισεσώρησαν στην ελληνική ζωή. Οι αγώνες και οι νίκες του Ίάσωνος εναντίον των Αμαζόνων της Λήμνου και του Βελλερεφόντη στη Λυκία είναι δείγματα της προσπάθειας της ελληνικής ψυχής να απαλλαγεί από τα άσιατικά εκείνα στοιχεία, απομεινάρια της τάσεως της κυριαρχίας της γυναίκας.

Η Έλληνίδα ήταν από την αρχή και μένει πάντοτε κατά βάθος η γλυκεία και στοργική Έστιάδα, που θέτει στα χέρια του άνδρος την υπεράσπισι της καθιστώσα αυτόν υπέρφανον και ήρωϊκόν με την εμπιστοσύνη της. Και γιατί να επίτρατευθουν γυναίκες, γιατί να κάνουν έθελοντικά σώματα; Μήπως παρουσιάζεται ανάγκη; Τα παιδιά μας και τ' αδελφία μας κρατούν καλά τις θέσεις των κι' αυτά μόνα είναι ικανά να μας φέρουν τη Νίκη.

Η ολόψυχη συμβολή της Έλληνίδος στον αγώνα των μετόχων αποτελεί σπουδαίο παράγοντα για τον τελικό μας θρίαμβο! Έκαστος έφ' ω' έτάχθη. Σ. Κ.

Τά παιδιά των ηρώων μας

Πόσο ωφέλιμη είναι η δράσι της γυναίκας στα μετόπισθεν δεν μπορεί κανείς αρκετά να αναμετρήσει. Χωρίς τη γυναίκα αυτή βοήθεια σε όλα τα επίπεδα οι οικογένειες των επιστράτων, οι γονείς και πρό πάντων τα παιδιά των δεν θα είχαν την φροντίδα και τη στοργή που χάσανε με την άναρχωσι του γυναιδίου ή του πατέρα.

Προχθές βρέθηκα σ' ένα σπίτι μιας φίλης κυρίας το μεσημέρι. Στο τραπέζι της είδα δυο πιτάκια παραπάνω. Σκέφθηκα ότι έκτός από μένα θα είχε και άλλους ξένους για το μεσημέρι. Σε λίγο βέβαια είδα και τους ξένους. Κάτι μικροσκοπικά πιταρικά με λαμπερά μάτια και με στόμα μισάνοιχτο σαν των πεινασμένων σπουργιτιών.

«Σου συνιστώ τους ύψηλους ξένους μου!», μου λέγει χαμογελώντας η κυρία. «Είναι τα παιδιά του γειτονά μας Μιχαλάκη, στρατιώτη, που πολεμάει στο μέτωπο!»

Τα μικράκια χαιρέτισαν και κάθισαν στις θέσεις των φρονιμά, όπως έκαναν κάθε μέρα τώρα και τρεις μήνες. Ξεδιπλώνουν την πετσέτα τους και φέρονται σαν μεγάλοι κύριοι. Απαντούν με παρηγορία σε διάφορες ερωτήσεις μου και δεν φαίνονται καθόλου στενωχωρημένα. Αν και μικρά, νοιώθουν ότι αυτό που τους προσφέρει η κυρία δεν είναι έλεημοσύνη παρά ένας φόρος εγνώμοσύνης προς τον καλόν και τόν ήρωϊκόν πατέρα τους, που πολεμά τώρα και τέσσερις μήνες στα αλβανικά βουνά για την γλυκεία μας πατρίδα.

Η κυρία δεν τους προσφέρει μοναχά την θρηπτική για το σώ-

μα τους τροφή, παρά φροντίζει και για της ψυχής των την τροφή. Η μητέρα τους έχει άλλα δυο να φροντίση και με πολλή ανακούφισι παρεσώρησε τα μεγαλύτερα της δυο στην φροντίδα της καλής της γειτονιάς. Ο πατέρας των έχει πάνω είναι τώρα ήσυχος για τα παιδιά του. Ξέρει από τα γράμματα που παίρνει ότι τα παιδιά του δεν γυρίζουν στους δρόμους άπρωσταυτα.

Η ιδιωτική πρωτοβουλία είναι πάντοτε καλοπροσέκτητη σε εξαιρετικές, όπως η σημερινή, περιστάσεις και συμπληρώνει

την μεγαλόψυχη προστασία και αντίληψι του Κράτους. Χαρά σ' εκείνην την Έλληνίδα γυναίκα που μπορεί να προσφέρει ένα δείγμα της εγνώμοσύνης και της αγάπης της στα παιδιά εκείνων που κάνουν με το αίμα των την Ελλάδα μας μεγάλη.

Η ΤΑΠΗΤΟΥΡΓΙΑ

Η τέχνη της συνθέσεως με μεταξύ και με μαλλί, διαφόρων χρωματισμών και σχημάτων που προξενούν μια αληθινή χαρά σ' εκείνον που τους βλέπει, είναι μια τέχνη παλιά, της οποίας η άρχη μένει άγνωστη.

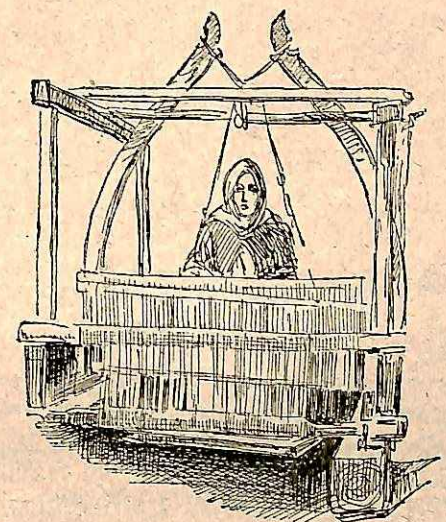
Οι ιστορικοί, οι οποίοι έμελέτησαν την εξέλιξι της ταπητουργίας, αναφέρουν την ύπαρξιν ταπήτων από τους χρόνους των Φαραώ της Αιγύπτου, των Φοινίκων, των Βαβυλωνίων και των Χαλδαιών. Πάντως είναι γνωστόν πως για να δημιουργηθώ και να ακμάση μια τέχνη εις έναν ώριμόν τόπον, απαραίτητον είναι ο τόπος αυτός να παράγη αφθόνους πρώτας ύλας. Για την καλλιέργειαν της ταπητουργίας είναι απαραίτητος ή καλλιέργεια της κτηνοτροφίας από την οποίαν θα προκύψη ή πρώτη ύλη: το έριον. Λαοί οι οποίοι ασχολήθηκαν έντατικά με την καλλιέργειαν της κτηνοτροφίας ήσαν οι λαοί της Κίνας, των Ινδιών, της Μογγολίας, του Τουρκεστάν, της Περσίας και της βορείου Αφρικής. Αυτοί ήσαν και οι λαοί οι οποίοι έδημιούργησαν και έκαλλιέργησαν την ταπητουργικήν τέχνην. Η Περσία, μάλιστα, ή οποία είναι ή κατ' έξοχην ταπητοπαραγωγός χώρα του κόσμου, έχει την ταπητουργίαν ως έθνικην οικότεχνίαν.

Στα περσικά ταπέττα τα γεωμετρικά σχήματα υπερδεύονται με τον χρωματισμό. Το σύνολο είναι, σχεδόν πάντοτε, συμμετρικό, αποτελούμενο από τέσσαρα κομμάτια.

Έκτός από τα περσικά, επίσης αξιόλογα είναι τα τουρκικά ταπέττα και ιδίως τα ταπέττα της Σμύρνης, τα οποία προέρχονται από την περσι-

κή και την άραβική ταπητουργική τέχνη. Στα τουρκικά ταπέττα οι τεχνίτες, πιστοί στους μουσουλμανικούς νόμους, δεν σχεδιάζουν εικόνες ανθρώπων ή ζώων ακόμη και τα λουλούδια και τα φύλλα είναι παραμορφωμένα. Η διακόσμησι τους περιλαμβάνει κοσμήματα κι' άραβουργήματα. Ο χρωματισμός είναι γενικά έντονος.

Στην αρχή οι τάπητες κατεσκευάζοντο με το χέρι ή με τόν άργαλειό, τώρα όμως, με την εξέλιξι της μηχανικής, κατασκευάζονται διά μηχανών. Πάντως, ακόμη και τώρα, υπάρχουν χειροποίητοι τάπητες οι οποίοι, όμως, δεν ήμπορούν να συναγωνισθούν τους

Οι άπλοι τάπητες, με το κοινόν όνομα κιλίμ, κατασκευάζονται με τόν γνωστόν άργαλειόν.

μηχανοποιητούς ούτε στην τιμή ούτε στους χρωματισμούς και στα σχέδια.

Οι άπλοι τάπητες, δίχως χνούδι, που φέρουν το κοινόν όνομα κιλίμ, κατασκευάζονται με τόν γνωστόν άργαλειόν.

Η κατεργασία των χειροποίητων ταπήτων γίνεται μέχρι πρό 40-50 έτών, σε όλα τα ταπητοπαραγωγικά μέρη, πάνω σε στερεότυπα σχέδια, τα οποία υπήρχαν από άμνημονεύτων χρόνων.

Η τέχνη της κατασκευής ταπήτων, όπως παρουσιάζεται στην εποχή μας, είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, πρό πάντος για τόν πλούτο των χρωμάτων και για την λεπτότητα των σχεδίων.

Από όλες τις Εύρωπαϊκές χώρες ή Γαλλία, από πολλά χρόνια, καλλιεργεί έντατικά την ταπητουργική τέχνη.

Το πρώτο έργοστάσιο ταπήτων ιδρύθηκε στη Γαλλία, στα 985, μέσα στο μοναστήρι του Αγίου Φλωρεντίου εν Σωμύρ. Μετά από αυτό ιδρύθηκαν αξιόλογα έργοστάσια στις γαλλικές πόλεις Ρέιμς, Πουατιέ, Ωμπυσσόν και Μπωδαι.

Στην Ελλάδα ή ταπητουργία αναπτύχθηκε εξαιρετικά κυρίως από το 1922 και ύστερα, όποτε, με την ανταλλαγή των πληθυσμών, συνέβρευσαν πλείστοι ειδικοί τεχνίται και ιδρύθησαν αρκετά έργοστάσια.

Ίσως βέβαια ή ελληνική παραγωγή ταπήτων να μη είναι μεγάλη, και τοúτο όφείλεται εις την έλλειψιν έριού, ή ποιότητος της όμως είναι διεθνώς άγνωστη, κατά τινες μάλιστα θεωρείται ως ή καλλιτέρα του κόσμου.

Κατά τόν μήνα Μάρτιον ο ούρανός θα παρουσιάση τα ακόλουθα άστρονομικά φαινόμενα:

ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

Με την άρχην του λυκόφωτος εμφανίζονται εις τον ούρανόν και ακριβώς προς το νοτιοδυτικόν μέρος αυτού και εις άρκετόν από τού όρίζοντος ύψος δυο λαμπροί άστέρες που εύρίσκονται αίσθητώς πλησίον άλλήλων. Ουτοί είναι οι πλανήται Ζεύς και Κρόνος. Ο Ζεύς είναι ο λαμπρότερος και έχει ως γνωστόν 11 δορυφόρους, ο δε Κρόνος τρεις δακτύλους που περιβάλλουν την κεντρικήν σφαίραν.

Ο πλανήτης Έρμης, που ήτο όρατός δι' ολίγας ήμέρας τον Φεβρουάριον, είναι άόρατος κατά τόν μήνα Μάρτιον. Το αυτό συμβαίνει και με την Άφροδίτην, την γνωστήν με τόν όνόματά Αφ' γερινός ή Έσπερος. Ο Άρης είναι πριόνος άστηρ και άνατέλλει 2 1/2 ώρας πρό της ανατολής του Ήλιου.

ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Κατά τόν μήνα τούτον ο έσπερινός ούρανός κοσμείται με πολλούς άστέρας πρώτου και δεύτερου μεγέθους και προσελκύει άμέσως τόν ενδιαφέρον όλων εκείνων που θα τόν παρατηρήσουν. Δίδωμεν έναν εύκολον

ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟΝ

προσανατολισμόν μέσα εις τόν έναστρον ούρανόν.

Εάν στραφώμεν προς άνατολάς, περί την 8ην έσπερινήν ώραν, θα έχωμεν έμπρός μας τόν άστερισμόν του Λέοντος που έχει σχήμα τραπέζιου, εις την μίαν κορυφήν του όποιου εύρίσκεται ο Βασιλάκος, άστηρ πρώτου μεγέθους. Προς το ΒΑ. μέρος του ούρανου ήσυχον την όρίζοντος θα διακρίνωμεν την ούραν ής Μεγάλης Άρκτου Βαλ' νουσαν καθέως προς τόν όρίζοντα, ενώ ο κορμός αυτής εύρίσκεται ύψηλότερον. Προς το ΝΑ. μέρος του ούρανου και κάπως ύψηλά θα διακρίνωμεν εύθως άμέσως ένα λαμπρόν άστέρα με εξαιρετικήν λάμψιν. Αυτός είναι ο Σερίος και αποτελεί το α του Μεγάλου Κυνός. Άνωθεν αυτού θα ίδωμεν εύκόλως ένα τετραπλευρον που αποτελείται από 4 λαμπρούς άστέρας. Αυτός είναι ο Δρίων.

Άνωθεν του Λέοντος και πλησίον του Ζενίθ εύρίσκονται οι Δίδυμοι, Κάτωρ και Πολυδεύκης. Κάπως νοτιώτερον διακρίνεται ο Ταύρος με τόν έρυθρινόν άστέρα πρώτου μεγέθους τόν Λαμπαδιάν. Επί του μεσημέρι-

νού και κάπως βορείως είναι ο έλληλωμένος άστερισμός του Ήνιχου με την Αίγα, άστέρα πρώτου μεγέθους. Προς το ΒΔ. μέρος του ούρανου και εις συμμετρικόν θέσιν ως προς τόν Πολικόν άστέρα και την Μεγ. Άρκτον εύρίσκεται ο άστερισμός της Κασσιόπης, όστις αποτελείται από πέντε άστέρας που σχηματίζουν το γράμμα Μ. Ο άστερισμός του Περσέως και ή Άνδρομέδα εύρίσκονται προς δυσμάς και εις άρκετόν από του όρίζοντος ύψος.

ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Πρώτον Τέταρτον Μαρτίου 6, 9 ώρ. 43 λεπτά. Πανσέληνος, Μαρτίου 13, 13 ώρ. 47 λεπτά. 1ο. Λευαίον Τέταρτον, Μαρτίου 20, 4 ώρ. 57 λεπτά. Νέα σελήνη, Μαρτίου 27, 22 ώρ. 24 λεπτά.

ΜΕΡΙΚΗ ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Την 13ην του μηνός Μαρτίου θα συμβή μερική εκλείψις Σελήνης, ή οποία δεν θα είναι όρατή εκ της Ελλάδος και της

λοιπής Εύρώπης. Θα είναι όρατή μόνον από μερικούς τόπους της Αμερικής.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΕΙΔΗΣ ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΗΛΙΟΥ

Την 27ην του ίδιου μηνός θα λάβη χώραν δακτυλίοειδης εκλείψις Ήλιου, ή οποία θα είναι όρατή εις Νέαν Ζηλανδίαν, Πολυνησίαν, εις τόν νοτίον τμήμα του Ειρηνικού Ωκεανού, εις την Μέσην Αμερικήν, εις τας Άντίλλας Νήσους και εις μέγα μέρος της Ν. Αμερικής.

ΝΕΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ

Κατά τόν νέον έτος 1941 ανεκαλύφθησαν δυο νέοι κομήται, οι όποιοι φέρουν τα όνόματα των άστρονόμων που τούς παρατήρησαν πρώτοι. Έτσι, ο Αμερικανός άστρονόμος Φρεντ άντεκάλυψεν ένα κομήτην, ο όποιος φαίνεται μόνον με την βοήθειαν έσχυρού τηλεσκοπίου. Τόν δεύτερον κομήτην είχε την εύτυχίαν να τόν ανακαλύψη Έλληνας άστρονόμος, ο Ιωάννης Παρασκευόπουλος, άλλοτε ανώτερος όπάλληλος του Βασιλικού μας Αστεροσκοπίου και ήδη διευθυντής του μεγάλου άστρονομικού σταθμού του Αμερικανικού Αστεροσκοπίου του Χάρβαντ. Ο κομήτης ότός θα φέρη πάντοτε τόν όνομα: Παρασκευόπουλος ΣΕΡΙΟΣ

Για να μαθαίνετε

Στοιχειόγραφος

“Ανθη πολλά με πλέκουνε
γι’ αυτό μοσχομυρίζω
αν χάσω τρία απ’ τ’ ανθη
μου
με τ’ άλλα σε φωτίζω,
Σ. Ι. ΣΦΕΤΣΟΥ

Μαγική εικόνων άνευ εικόνων

— Μικρά έσε τα παιχνίδια
και τρέχα στη μαμά σου
που σε φωνάζει για να
ψωνίσης.

— Τι να ψωνίσω;
— Σου το είπα.

Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κρυπτογραφικόν

12345678 = Μοῦσα
18786 = “Υμνος
2558 = Βλέμμα
8678 = Πλήξις
1768 = “Οστρακοειδές
868 = Πρόθεσις
37626 = “Υφασμα
2345178 = “Εκεί έτελούντο
οι μεγαλῦτεροι
ἀθλητικοὶ ἀγῶνες
τῶν Ἀρχαίων
Ἑλλήνων
ΧΑΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ

Τρίγωνον

* * * * * = Ζῶν
* * * * * = “Ολόκληρο
* * * = Διότι (ἀρχ.)
* * = Τὸ ὑπάρχον
* = Σῶμα φωνον.

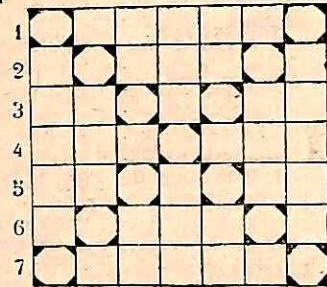
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Δ. ΘΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπορίες

Γιατί λέμε Εὐριπίδης καὶ
ὄχι Πλατυπίδης;
Γιατί λέμε Κλεοπάτρα
καὶ ὄχι Γελολαμία;
Γιατί λέμε Κατερίνα καὶ
ὄχι Κατεμύτη;
Γιατί λέμε Μανδῦας καὶ
ὄχι Μανζεύς;
Γιατί λέμε Δέσποινα καὶ
ὄχι Δέσδυα;
Γιατί λέμε Καλλικράτης
καὶ ὄχι Καλλιβάστας;
Γιατί λέμε Βερολῖνο καὶ
ὄχι Βερδένω;
Γιατί λέμε Σημεῖον καὶ
ὄχι Σησύν;
Γιατί λέμε Στομάχι καὶ
ὄχι Στοσυμπλόκη;
Γιατί λέμε Χρόνος καὶ ὄχι
Χρημίονος;
Γ. ΜΑΓΚΟΥΤΑΣ

Δικτυωτὸν

Ὅριζοντίως:

1) “Ἴππος ἀναφερόμενος
εἰς τὴν μυθολογίαν. 2)
«...”Εκθεσις Θεσσαλονί-
κης». 3) Φυσικὸν θαλάσσιον
φαινόμενον. 4) “Ελαφρόν
ὕψος. 5) “Εδάσταζε κα-
τὰ τὴν μυθολογίαν εἰς τοὺς
ὧμους τοῦ τὴν γῆν (αἰτ.).
6) Χωρὶς περὰ. 7) “Ορος
τῆς Ἑλλάδος.

Διαγώνίως:

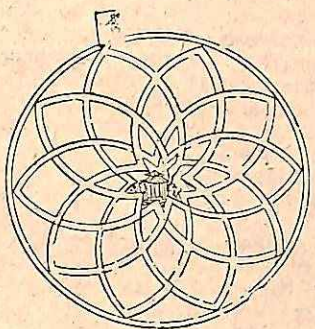
“Εκ τῶν ἄνω ἀριστερὰ

πρὸς τὰ κάτω δεξιὰ: “Υ-
δραῖος ναυτικὸς ἀγωνιστὴς
τοῦ 21.

“Εκ τῶν κάτω ἀριστερὰ
πρὸς τὰ ἄνω δεξιὰ: Στρα-
τιότης.

Γ. Β. ΠΑΓΩΝΗΣ

Λαβύρινθος

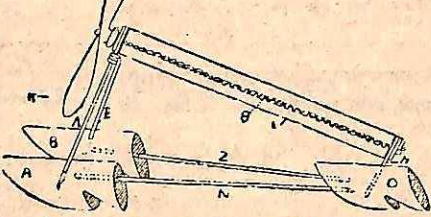
Ποῖος εἶναι ὁ συντομώτε-
ρος δρόμος γιὰ νὰ φθάσῃ
ὁ ὁδοιπόρος στὸ σπιτάκι
ποῦ εἶναι στὸ κέντρο τοῦ
λαβυρίνθου;

Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΤΕ ΕΝΑ ΥΔΡΟΠΛΑΝΟΝ

Τὸ παρατιθέμενον σχῆμα θὰ σᾶς διαφωτίσῃ περισσύτερον
ἀπὸ κάθε ἄλλην ὁδηγίαν διὰ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῦ
ὕδροπλάνου σας.

Φυσικὰ τὸ ὕδροπλάνον αὐτὸ δὲν θὰ πετᾷ, ἀλλὰ θὰ γλιστρᾷ
ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕ-
δατος.

να λάστιχο λεπτὸ μήκους 40 περίπου ἑκατοστομέτρων, λίγο
σῦρμα.

Οἱ φελλοὶ: Πρέπει νὰ εἶναι μεγάλοι. Θὰ εἶναι οἱ «πλω-
τήρες», καὶ δίδεται σ’ αὐτοὺς τὸ σχῆμα τῆς εἰκόνος (Α, Β, Ο).
Καλὸν εἶναι νὰ τοὺς λειάνετε μὲ γυαλόχαρτο.

Οἱ βελόνες: Ἐνώνετε μὲ αὐτὰς τοὺς φελλοὺς Α καὶ
Β μὲ τὸν φελλὸν ποὺ εἶναι πίσω (Ο). “Ετσι θὰ ἔχετε τὸ κάτω
μέρος τοῦ ὕδροπλάνου.

Ὁ σωλῆνας: Εἰς τὸ σχῆμα σημειώνεται μὲ τὸ Ι. Περ-
νάτε μέσα σ’ αὐτὸν τὸ λάστιχο (Θ), ποῦ πρέπει νὰ στερεωθῇ
γερά στὸ πίσω μέρος τοῦ σωλῆνος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι κλεισμέ-
νος μ’ ἓνα χαρτόνι καλὰ κολλημένο.

Ὁ ἔλιξ: Αὐτὸς (Κ) θὰ τοποθετηθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸν σω-
λῆνα. Μεταξὺ τοῦ ἔλικος καὶ τοῦ στομίου θὰ βαλεῖτε ἓνα γερό
χαρτόνι καλὰ κολλημένο (στὸ σωλῆνα), ὥστε ὁ ἔλιξ νὰ γυρίσῃ
εὐκόλως.

Τὰ σύρματα: Μ’ αὐτὰ ἐνώνετε τοὺς φελλοὺς (Α, Β,
Ο) μὲ τὸν σωλῆνα, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα (Α, Ε, Η).
Τὸ ὕδροπλάνον σας εἶναι ἔτοιμον. “Εάν δὲν ἴσασθε εἰς τὸ
νερό, δὲν ἔχετε περὰ νὰ βάλετε εἰς τὸν φελλὸν ποὺ εἶναι εἰς
τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς κλίσεως, μερικά καρφάκια.

Ἀφίνετε τὸ ὕδροπλάνον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Τὸ
κρατεῖτε μὲ τὸ ἀριστερὸν χεῖρ, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸ γυρίζετε πολλὰς
φορὰς τὸν ἔλικα. “Επειτα τραβάτε καὶ τὰ δύο σας χεῖρα. Ὁ
ἔλιξ θ’ ἀρχίσῃ νὰ γυρίσῃ γρήγορα, γιὰτὶ θὰ ζετυλίγεται τὸ
λάστιχο ποῦ «στρίφτηκε» μὲ τὰς στρόφας ποῦ εἶχατε δώσει
πρίν. Καὶ τὸ ὕδροπλάνον θὰ ἀρχίσῃ νὰ κυλᾷ στὸ νερό.

Μεγάλῃ προσοχῇ χρειάζεται εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ σω-
λῆνος καὶ ὅταν θὰ τοποθετησῇ τὸ λάστιχο καὶ τὸν ἔλικα.

— ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Τὰ εἶδη τῆς ἐργασίας του

Κάποτε ἓνας διάσημος
δικηγόρος ἐπήγαινε στὴ
γειτονικὴ πόλιν γιὰ νὰ ὑπε-
ρασπίσῃ κάποιο πελάτη
του. Μέσα στὸ βαγόνι τοῦ
σιδηροδρόμου εἶχε ὡς μόνον
συνταξιδιώτην τοῦ ἑνὸς ἀ-
γνώστου του παραγγελιοδό-
χο, ὁ ὁποῖος μὲ κάθε τρόπο
ἐπιζητοῦσε ν’ ἀρχίσῃ συνο-
μιλίαν μαζί του. Ὁ δικηγό-
ρος ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλ-
λαβα καὶ μὲ μεγάλη ψυχρό-
τητα.

Κάποτε ὁ παραγγελιοδό-
χος τὸν ἐρώτησε:

— Ταξιθεύετε βέβαια γιὰ
ὕποθέσεις σας;

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ δικη-
γόρος.

— Καὶ σὲ τί εἶδη ἐργάζε-
σθε;

— Σὲ ἐγκλήματα παντὸς
εἶδους: δηλητηριάσεις, ἐμ-
πρησμοὺς, φόνους, δολοφo-
νίες...

Ὁ ἄλλος τρέμοντας ἐ-
φρόντισε ἀμέσως νὰ ἀλλά-
ξῃ βαγόνι. Καὶ ὁ δικηγό-
ρος εὐχαριστημένος ποῦ ἀ-
πηλλάγη ἀπὸ τὸν ἐνοχλητι-
κὸ καὶ χαμογελῶντας γιὰ
ὅ,τι σκάρωσε, ἐξαπλώθηκε
ἀναπαυτικώτατα στὴ θέσι
του.

Ὁ ἄλλος δὲν εἶχε;

Ὁ κύριος Μάκης μπαί-
νει σ’ ἓνα γραφεῖο καὶ λέ-
γει στὸν ὑπάλληλο:

— Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω
στὸν κύριον Γεωργιάδην.

— Σὲ ποιόν; “Υπάρχουν
δύο ἀδελφοί.

— Σ’ αὐτὸν ποῦ ἔχει μιὰ
ἀδελφὴν στὴ Θεσσαλονίκην.

Παιδικὸν πνεῦμα

Ὁ Τάκης στὴ γιαγιά
του:

— “Εχεις δόντια γιαγιά;

— “Οχι παιδί μου.

— Οὔτε ἓνα;

— Γιατὶ ρωτᾷς;

— Για νὰ σοῦ δώσω νὰ
μοῦ φυλάξῃς τὰ στραγάλια
μου!

Ὁ μπαμπᾶς: Νίκο,

ποῖος λέγεται παιδί μου

Ἀκαδημαϊκός;

Νίκος: “Εκείνος ποῦ
κάθεται στὴν ὁδὸν Ἀκαδη-
μίας.

Ὁ Δάσκαλος: Πῶς
κάνει τὸ οὐδέτερο τοῦ «κου-
τός»;

Ὁ μαθητής: Τοῦθλο!
Α. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Δυσκολεύονται

ΕΝΘΥΜΙΑ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ἀφοῦ τὴν ἐγνώριζε;

Βρήκαμε στὸ γραμματο-
κιβώτιό μας τὴν κάτωθι ἐπι-
στολή, τὴν ὁποῖαν σᾶς πα-
ραθέτουμε χωρὶς ν’ ἀλλά-
ξουμε οὔτε ἓνα κόμμα:

«Ἀγαπητὴ Νεολαία. Θὰ
εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ
γράψῃς τὴν διεύθυνσί σου
γιὰ νὰ στείλω μερικὲς πνευ-
ματικὲς ἀσκήσεις;»

Τὸ παράπονόν του

— Τι ξεφωνίζεις ἔτσι; Τὸ
μαγαζί σου εἶναι σὲ κεντρι-
κὸ μέρος. “Ενας σωρὸ κό-
σμος περνᾷ ἀπ’ ἔξω...

— Γι’ αὐτὸ κι’ ἐγὼ φωνά-
ζω, γιὰτὶ ὅλοι περνοῦν ἀπ’
ἔξω καὶ κανεὶς δὲν μπαίνει
μέσα...

Μ. ΝΤΟΚΑΣ

Στὸ ἐστιατόριον

Ὁ πελάτης: Εἶστε
κλέφτες... θὰ σᾶς καταγ-
γελῶ. Μοῦ σερβίρετε υπα-
γιστικά αὐγὰ ἐνῶ στὸν κα-
τάλογο γράφετε: «Αὐγὰ
φρέσκας τῆς ἡμέρας!»

Ὁ διευθυντής: Ναί,
μὰ δὲ λέμε ποῖας ἡμέρας
εἶναι!

Ὁ διευθυντής: Ναί,
μὰ δὲ λέμε ποῖας ἡμέρας
εἶναι!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΚΟΥΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ

Κάποτε ἓνας ψαράς ἐχάρισε ἓνα
χταπόδι ποῦ εἶχε πιάσει σ’ ἓνα πω-
χὸ χωρικό. Ὁ πτωχὸς τὸν ἠγα-
ρήσει καὶ πῆγε στὴν ἀκρογιαλιά,
κοντὰ στὰ βράχια, νὰ τὸ «κτυπήσῃ»,
ὅπως συνήθως κάνουν στὰ χταπόδια.
Τὴν ὥρα ὅμως ποῦ τὸ σήκωνε ψηλά
καὶ τὸ κτυποῦσε στὸ βράχο, ἔτυχε
νὰ περναίη ἓνα καράβι καὶ ὁ кара-
βοκύρης ἐνόμισε πῶς τοῦ ἔκανε ση-
μάδι μὲ τὸ μαντῆλι τοῦ γιὰ νὰ πάῃ
νὰ τὸν πάρῃ. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασε
τὸ καράβι καὶ ὁ καπετάνιος εἶδε τί
συνέβαινε, τότε πιάει τὸν χωρικό
καὶ τοῦ δίνει ἓνα καλὸ ξύλο καὶ μα-
ζί τοῦ λέει: «Ἀλλῃ φορὰ ὅταν συ-
ναντᾷς καράβι ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο νὰ
λές:

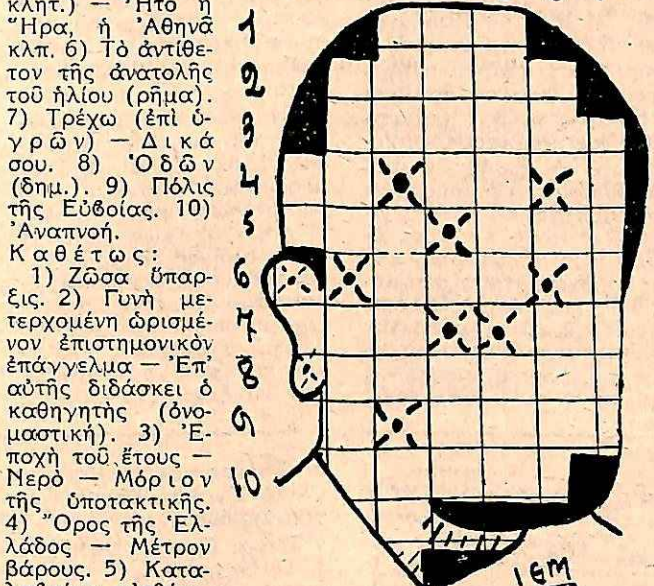
“Ὡρα καλὴ στὴν πρύμνη σου
κι’ ἀέρας στὰ πανιά σου
κι’ οὔτε πουλὶ πετούμενο
νὰ μὴ βρεθῇ μπροστά σου.

“Ὡρα καλὴ στὴν πρύμνη σου
κι’ ἀέρας στὰ πανιά σου
κι’ οὔτε πουλὶ πετούμενο
νὰ μὴ βρεθῇ μπροστά σου.

Ὁ χωρικός «τῶδεσε κόμπο στὸ
μαντῆλι τοῦ», ὕστερα μάλιστα ἀπὸ
τὸ ξύλο ποῦ ἔφαγε, καὶ ὅταν σὲ λί-
γο συνήτησε ἓνα κινηγὸ, δὲν χά-
νει καιρὸ, τὸν χαιρετᾷ καὶ τοῦ λέει

Ὅριζοντίως: 1) Ἡ Ὁργάνωσίς μας. 2) Μὴν τοῦ ἔτους. 3) Τελείως,
πλήρως ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. 4) Ἀρθρον — Θεὰ τῆς αὐ-
γῆς (δοτική). 5) Πλοῖον (ἀρχ. κλητ.) — “Ἡτο ἡ
Ἡρα, ἡ Ἀθηνᾶ κλητ. 6) Τὸ ἀντίθε-
τον τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου (σῆμα). 7) Τρέχω (ἐπὶ ὁ-
γρῶν) — Δικὰ σου. 8) Ὁ δὲν (δημ.). 9) Πόλις
τῆς Εὐβοίας. 10) Ἀναπνοή.

Καθ’ ἑτέρας: 1) Ζῶσα ὑπαρ-
ξεις. 2) Γυνή με-
τερχομένη ὠρισμέ-
νον ἐπιστημονικὸν
ἐπάγγελμα — Ἐπ’
αὐτῆς διδάσκει ὁ
καθηγητής (ὀνο-
μαστική). 3) Ἐ-
ποχὴ τοῦ ἔτους —
Νερό — Μόριον
τῆς ὑποτακτικῆς.
4) Ὅρος τῆς Ἑλ-
λάδος — Μέτρον
βάρους. 5) Κατα-
λαθᾶναι, αἰσθάνο-
μαι — Τρωκτικὸν ζῶον. 6) Γνωστὸς Ἀγγλος συγγρα-
φεὺς — Μεγάλῃ στρατιωτικῇ μονάδι. 7) Γεωργικὸν ἔργα-
λεῖον (ἐξ αὐτοῦ ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ μικροὶ
συναγωνισταὶ τῆς Ε.Ο.Ν.).

1. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΣ

Πρόβλημα

Ὁ Γιώργος καὶ ὁ Παῦ-
λος εἶχαν ἴσους βόλους.
“Επαίξαν με ἄλλους συμ-
μαθητὰς των καὶ ὁ μὲν
Γιώργος ἀφοῦ ἐδιπλασίασε
τοὺς βόλους τοῦ ἐκέρδισε
καὶ 7 ἀκόμη, ὁ δὲ Παῦλος
ἀφοῦ ἐτετραπλασίασε τοὺς
βόλους τοῦ ἔχασε ἀπὸ αὐ-
τοὺς 5. Εἰς τὸ τέλος ἐμέ-
τρησαν τοὺς βόλους των
καὶ εἶδαν ὅτι ὅσους εἶχε ὁ
ἓνας εἶχε καὶ ὁ ἄλλος. Πό-
σους βόλους εἶχαν ἀρχι-
κῶς;

Ι. ΔΗΜΑΚΗΣ

Ἐπιγραφή

Γ Σ Δ Υ Ε Ν Β
Ε Μ Ε Ν Β Ο Ο
Ι Ι Ο Ο Μ Υ

Βγαίνει τίποτε, τί λέτε,
ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή αὐτή;
“Εγὼ σᾶς λέω ὅτι θὰ βγά-
λετε

παροιμία ἑακουστή.
Μ’ ἐπιμέλεια ὅμως καὶ χάρι
καὶ μὲ προσοχὴ μεγάλῃ
ἢ ἐργασία νὰ γενῇ
πρέπει λῦται μὲν καλοῖ.
Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ κυνηγὸς τὸν
ἀρχίζει στὸ ξύλο κι’ αὐτὸς:

— Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ λές; τοῦ εἶπε.
— Μὰ τότε τί νὰ λέω; ρώτησε ὁ
χωρικός.

— Νὰ λές, τοῦ εἶπε ὁ κυνηγός:

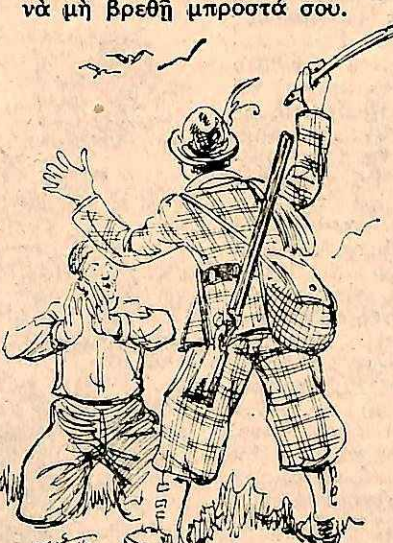
Πέντε, δέκα, τὴν ἡμέρα
κι’ ἑκατὸ τὴν ἐβδομάδα.

Καθὼς προχωροῦσε στὸ δρόμο
τοῦ ὁ χωρικός, ἐφθασε σ’ ἓνα χωριό.
Ἐμπῆκε σὲ κάποιο σπίτι καὶ βλέπει
ποῦ ἔκλειαν ἓνα πεθαμένο. Χαιρε-
τάει λοιπὸν ὅλους καὶ τοὺς λέει:
Πέντε, δέκα, τὴν ἡμέρα.

Κι’ ἑκατὸ τὴν ἐβδομάδα.

“Ἄλλο ξύλο λοιπὸν τρώει κι’ ἐκεῖ
ὁ πτωχὸς καὶ τοῦ παραγγεῖλαν νὰ
λέῃ: Τοῦτος κι’ ἀπομύναχος κι’ ἄλ-
λο τέτοιο κακὸ νὰ μὴ πάθετε. “Ε-
φυγε τότε κι’ ἀπὸ κεῖ καὶ πάει σ’ ἓνα
ἄλλο χωριὸ καὶ βλέπει ποῦ γινόταν
ἓνας γάμος. Μπαίνειν στὸ σπίτι
ποῦ γινότανε ὁ γάμος, χαιρετᾷ
τοὺς καλεσμένους καὶ τοὺς λέει ὅ,τι
τοῦ εἶχαν παραγγεῖλει νὰ λέῃ γιὰ
τοὺς πεθαμένους: Τοῦτος κι’ ἀπομύ-
ναχος, κι’ ἄλλο τέτοιο κακὸ νὰ μὴ
πάθετε. Τὸν ἀρπάξαν λοιπὸν κι’ οἱ κα-
λεσμένοι καὶ τοῦ δίνουν ἄλλο ξύλο.

Ὁ κουτὸς χωρικός τότε, ἀπλη-
σμένος γιὰτὶ πουθενὰ δὲν μπόρεσε
νὰ τὰ καταφέρῃ καλά, πήρε τὰ μά-
τια του καὶ γύρισε στὸ χωριὸ τοῦ
καὶ ἔτσι γλύτωσε πιά ἀπὸ τὸ ξύλο...

Ὁ κυνηγὸς τὸν ἀρχίζει στὸ ξύλο.

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ

Στη Λάρισα, όπως έμαθετε, έγινε πρό ημερών ένας τρομερός σεισμός και σε λίγα δευτερόλεπτα ένα μεγάλο μέρος της ωραίας πόλεως μετεβλήθη σε ερείπια. Και το χειρότερο, που ο σεισμός έγινε σε ώρα που οι άνθρωποι ήταν ακόμη στα κρεβάτια τους, γιατί ήταν νύχτα και πολλοί δεν πρόφθασαν

να βγούν έξω, κατεπλακώθησαν στα ερείπια και απ' αυτούς άλλοι, εύτυχώς λίγοι, έφονεύθησαν και άλλοι έτραυματίστησαν. Η Έθνική Κυβέρνησις έλαβεν άμέσως όλα τα μέτρα για την περιθαλψι όσων έμειναν άστεγοι — συνεργεία, από στρατιώτες και χωρικούς, ήσυχολούντο να ξεθάβουν από τα ερείπια νεκρούς και τραυματίες. Οι φαλαγγίτες από τους πρώτους έτρεξαν να προσφέρουν κάθε βοήθεια στους σεισμοπαθείς και όλη η Έλλάς έδειξε με κάθε τρόπο την συγκίνησι και το ένδιαφέρον της και τη συμπόνια της προς τους αδελφούς

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ

μας, που τόσο σκληρά έδοκιμάστησαν. Και όχι μονάχα η Έλλάς συνεκινήθη από τη μεγάλη αυτή συμφορά, μα όλος ο έξω κόσμος έξεδήλωσε την συμπάθειά του με κάθε τρόπο και με κάθε βοήθεια.

Τις φοβερές αυτές ώρες, που οι άνθρωποι ήσαν ξεσηκωμένοι, ήμειγυμνοι όσοι σώθηκαν από τη μεγάλη καταστροφή, τί νομίζετε πως συνέβη; Ένα σμήνος Ιταλικών αεροπλάνων έπληγε και έβομβάρδισε τους συντετριμμένους ακόμη από το σεισμό ανθρώπους και εκείνους που προσπαθούσαν να ξεχώσουν από τα

ερείπια όσους είχαν καταπλακωθεί. Και δεν το έκαναν μονάχα την πρώτη ήμερα, μα ξανάρθαν και την επομένη. Οι γενναίοι μας αεροπόροι κατέρριψαν όλα τα Ιταλικά αεροπλάνα και ο κόσμος γεμάτος από αγανάκτησι είδε την άνανδρη και έλεεινή πράξι τους.

Μά ένα πράγμα δεν έξερουν οι Ιταλοί: πως όλοι μας, μικροί και μεγάλοι, δεν τους φοβόμαστε. Οι πατέρες μας και οι αδελφοί μας εις το μέτωπον τους δίδουν το μάθημα που τους πρέπει και εκδικούνται τις άνανδρες πράξεις τους.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

14 (Συνέχεια)
— Έπ' όνόματι του Νόμου Χάρυ Κόντακ σε συλλαμβάνω...

— Έμένα; Έμένα;
— Ναι, κύριε, σάς.
— Κάνετε λάθος.
— Λοιπόν, Χάρυ Κόντακ, δεν άναγνωρίζεις εκείνον που θέλησε δυο φορές να δολοφονήσεις; ρωτάει ο αστυνομικός ύπώληλος ο βγάζοντας τη μάσκα του.
— Ο κύρ Μπούλης! Έκαμε χωρίς να το θέλη ο κ. πρώην...

— Χα χα χα, γέλασε δυνατά ο αστυνομικός... ο κύρ Μπούλης μάλιστα, και τώρα ακολουθήσε με...

Κείνη τη στιγμή όμως έγινε πάλι κάτι που δεν το περίμενε κανείς. Στην άπελπισία μέσα δηλαδή ο Χάρυ Κόντακ άρχισε ένα πρωτάκουστο και άπελπισμένο άγώνα. Ξαπλώνει τέσσερα αστυνομικά σκυλιά κάτω, δίνει μερικές γροθιές σε τέσσερις άλλους και... νικητής και τροπαιούχος βγαίνει τρέχοντας από το τμήμα.

Όλοι τάχουν χαμένα, μα ο κύρ Μπούλης ανάβει την πίπα του και λέει.

— Έχουμε 50' 2" και 2) 10", ως που να φύγη το βαπόρι για τη Γουρουνόπολη. Μας μένει λοιπόν άρκετός καιρός να πάμε στο σπίτι που έχει νοικιάσει ο κλέπτης... Μα πιο πρώτα ας λάβη τον κόπο κάποιος να τηλεγραφήση στους Γουρουνοπολίτες: «Υποθέσεις έληξαν αίσίως. Έρχόμεθα πρώτον».

Ο κύρ Μπούλης βλέπτε ήταν άπόλυτα βέβαιος πως κρατεί στο χέρι, όχι μονάχα τους κλεμμένους θησαυρούς των Γουρουνοπολιτών μα και τον ίδιο τον Χάρυ Κόντακ κι' ας έτρεχε αυτή τη στιγμή με ταχύτητα πενήντα χιλιόμετρων στο σπίτι του, νομίζοντας πως θα μπορέση να σηκώση αν όχι όλα τουλάχιστον όσα μπορέση από τα άμύθητα κλεμμένα πλούτη του...

Του κάκου πήγε και ο άγώνας του στο αστυνομικό τμήμα και η νίκη του και η τρεχάλα του τούτη... Το σπίτι ήταν τριγυρισμένο από τους ανθρώπους του κύρ Μπούλη που είχαν πάρει στην κατοχή τους τα κλεμμένα χρηματοκιβώτια και που τον υποδέχθηκαν όπως έπρεπε.

Σε λίγο κατέφθασε εκεί

πιασμένος και κλεισμένος και ο Σέρλοκ Χόλμς των τετραπόδων.

Τώρα όμως γεννήθηκε άλλο ζήτημα...

Πως ν' άνοίξουν τα διπλοκλειδωμένα χρηματοκιβώτια; Γιατί, αλλοίμονο, τα κλειδιά είχαν χαθεί και οι κλεδαριές δεν άνοιγαν με άντικλειδιά...

Το πολυμήχανο μυαλό του κύρ Μπούλη άρχισε να δουλεύει και σε λίγο η δυνατή φωνή του άκούστηκε πάλι...

— Σε 6' και 1" πρέπει νάρθουν έδω πέρα σαράντα εννιάμισι ζευγάρια βόδια με γερά κέρατα κι'

Όλοκληρη η πόλι τον άποθέωσε.

ΤΕΛΟΣ

ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ ΜΑΣ

Τα Ήπειρωτόπουλα στον πόλεμο.

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΑΣ

Τις πρώτες ήμερές που οι Ιταλοί με την αίφνιδιστική και ύπουλη έπιθεσί τους έπέρασαν τα σύνορα και κατέλαβον προσωρινά μια μικρή έκτασι της Ήπειρου, έμπηκαν τότε και μέσα στην Παγωνιανή, που είναι ένα μεγάλο και ωραίο χωριό στα βόρεια μέρη του νομού Ίωαννίνων με 1700 κατοίκους.

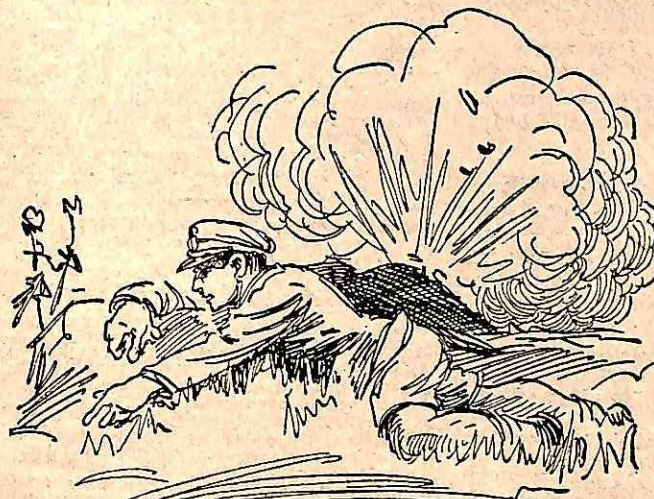
Στο σχολείο του χωριού

όσους δεν πέρασαν με τη λόγγη τους έπιασαν αιχμαλώτους — αυτούς που οι Άθηναίοι τους είχατε δη καθώς τους περνούσαν από τους δρόμους των Άθηνων.

Οι περίφημοι λοιπόν αυτοί παλληκαράδες, προτού να γνωρίσουν ακόμη την ελληνική λόγγη, έδειχναν τους ήρωάιμούς των στα γυναικόπαιδα που ήχναλίσαν στο χωριό. Ίδιαίτε-

ρο ήταν πως το ξημέρωμα τον βοήκε μέσα σε «τομέα μάχης». Τα κανόνια ούρλιαζαν και τα πολυβόλα και τα τουφέκια έρριχναν διαρκώς γύρω του φωτιά και σίδερο. Από κεί που πέρασε ούτε κουνούπι δεν μπορούσε να περάση ζωντανό. Και όμως ο Θεός τον φύλαξε. Έτσι σιγά σιγά άλλοτε μπουσουλώντας κι' άλλοτε τρέχοντας έφθασε σ' ένα δικό μας πολυβολέον, ενώ τα πυρά σφύριζαν επάνω από το κεφάλι του. Γλύτωσε όμως και βιαστικά τον έστειλαν στο άμπρι που ήταν ο επί κεφαλής άξιωματικός. Εκεί άφου έφαγε, γιατί πεινούσε πολύ, ο άξιωματικός άκουσε τον Φώτη να διηγείται από την αρχή όλη την περιπέτειά του και προσέθεσε:

— Έκείνο προ πάντων που με φούρκισε ήταν όταν οι Άλπινι με διέταξαν να εηλώσω το στέμμα από το πηλήκιο. Ήταν σαν να μούβριζαν τη σημαία μας...

Έτσι σιγά-σιγά άλλοτε μπουσουλώντας...

αυτού έφοιτούσε και ο μικρός Φώτης Σουτόπουλος, ήλικίας 13 έτών. Ο πατέρας του υπηρετούσε ως όπλατος στον στρατό, και όταν έμπηκαν οι Ιταλοί στο χωριό, ο Φώτης δεν πρόφτασε να φύγη με όσους μπόρεσαν στα Γιάννενα, που είχε εκεί πολλούς συγγενείς, και έτσι έμεινε στην Παγωνιανή και πιάστηκε από τους Ιταλούς μαζί με μερικούς άλλους συμμαθητές του.

Οι Ιταλοί, που έμπηκαν στην Παγωνιανή, ήσαν από την περίφημη (!) μεραρχία των Άλπινι, που καθώς ξεμερικόσε άλλους συμμαθητές του.

ρως όμως την έλεεινή διαγωγή τους έδειχναν προς τα αιχμάλωτα παιδιά. Τα κτυπούσαν, έβριζαν τους γονείς των και την πατρίδα των και τα άφιναν νηστικά. Στο τέλος τ' ά διατάξαν να εηλώσουν από τα μαθητικά των πηλήκια και το ελληνικό στέμμα.

Αί! αυτό πιά έκαμε έξω φρενών τον μικρό Φώτη, και από κείνη την ώρα το γενναίο Έλληνόπουλο άπεφάσισε όπωσδήποτε να γλυτώση από τα χέρια των βαρβάρων αυτών κατακτητών.

Και το έκαμε. Ένα βράδυ, καθώς τα ελληνικά στρατεύματα τους κατεδίωκεν, ο Φώτης τους το έσκασε. Όλη τη νύχτα περπατούσε σε βουνά και σε λαγυριάς, αλλά το φοβερότε-

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Μια φορά σ' ένα χωριό της Ρούμελης άρρώστησε ο Μήτρος από πυρετό και έκάλεσαν το γιατρό του χωριού για να τον εξετάση. Ο γιατρός, άφου τον έήτησε προσεκτικά, του έπαι: «Δέν έχεις τίποτε ρε Μήτρο, φάε να γίνης καλά!».

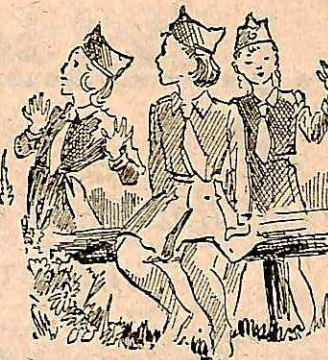
Ο Μήτρος με τη συμβουλή του γιατρού άρχισε να τρώη κατά κόρον, αλλά και ο πυρετός έπέμενε, έκαίγετο στο κρεβάτι. Ο γιατρός περνούσε καθημερινώς και τον ρωτούσε πως πάει, ο δε Μήτρος του άπαντούσε: «Τί νάχω κύρ γιατρέ, καίγομαι». Και ο γιατρός του άπαντούσε: «Δέν πειράζει ρε Μήτρο, φάε και θα περάση».

Άντι όμως να καλλιτερεύη ο Μήτρος με τη θεραπεία του γιατρού έχειροτέρευσ και οι συγγενείς άνησυχούντες έκάλεσαν ένα καλό γιατρό από την πόλι, ο όποιος, άφου εξέηασε τον Μήτρο, διέγνωσε τύφο και συνέστησε πάγο και γάλα. Κατόπιν της διαφανίας δεν έκλήθη εκ νέου ο γιατρός του χωριού και ο Μήτρος με τη θεραπεία του νέου γιατρού άρχισε να καλλιτερεύη.

Μια μέρα όμως ο γιατρός του χωριού περνώοντας από το σπίτι του Μήτρου έμπηκε μέσα και βλέποντας το Μήτρο κατάκοιτο και έξηντημένο από τη διαίτα και τον πυρετό τον έρώτησε: «Τί γίνεσαι ρε Μήτρο; Τί έχεις;» Και ο Μήτρος του άπαντά: «Τί νάχω κύρ γιατρέ μ', καίγομαι, πεθαίνω, έχω τύφο».

Και ο περίφημος γιατρός έμβρόντητος και συγχυσμένος του λέγει: «Έ ρε Μήτρο, θεοσκοτωμένο, τύφο είχες και δέν μου τόλεγες;...».

Γ. Μπ.

— Και τώρα πές μας τί είδες εκεί που ήσουν; Τόν ρώτησε ο άξιωματικός.

Και ο μικρός Φώτης με την ελληνική του έξυπνάδα, με τη λαμπρία του άτίληψι έδωκε, χωρίς να ξέρη, πολυτιμότερες πληροφορίες για τον έχθρο. Υπέδειξε τας θέσεις του, τα μέσα που δέχεται σε κείνο τον τομέα, ακόμα περίπου και τον άριθμό του.

Με τις πληροφορίες αυτές του μικρού Φώτη Σουτόπουλου διετάχθησαν ώσιμμένες κινήσεις, ένισχύθηκαν οι δυνάμεις μας στα σημεία που έχρειάζοντο και την άλλη μέρα ο στρατός μας έκέρδισε μια από τις λαμπρές νίκες που στεφάνωσαν τα ελληνικά όπλα.

Ο μικρός Φώτης Σουτόπουλος έγινε έτσι ένα παιδί άξιο της Πατρίδος.

Η υποδοχή της Α.Β.Υ. του Διαδόχου υπό της Ε.Ο.Ν. μετά την επιστροφήν Του από τὸ μέτωπον

Τὴν μεσημέριαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματοθεάτρου «Παλλὰς» ἡ Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας ὑπεδέχθη τὴν Α.Β.Υ. καὶ Ἀρχηγὸν τῆς τὸν Διάδοχον Παῦλον, ὅστις τὴν προηγουμένην εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τοῦ Μετώπου.

Πολὺ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας ἡ αἴθουσα τοῦ «Παλλὰς» εἶχεν ὑπερπληρωθῇ ἀπὸ ἐνθουσιῶντας βαθμοφόρους τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ Φαλαγγίτας ἐξ ὧν τῶν Σχηματισμῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

Πλήρη κόσμου πληροφορηθέντα τὴν ἐπικειμένην ἄφιξιν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου κατέκλυσαν κυριολεκτικῶς τὸν περὶ τοῦ «Παλλὰς» γῶρον ἀπὸ τῆς οδοῦ Σταδίου καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας. Ἡ συγκοινωνία τῶν ὁχημάτων διεκόπη ἐπ' ἀρκτεῖν.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, ὅστις προσήλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Δημ. Ἀσφαλείας κ. Κ. Μανιαδάκη, τὸ συγκεντρωμένον πλῆθος ἐξέσπασεν εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς καὶ μετ' ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν χειροκρότησε τὴν διέλευσίν Του.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ «ΠΑΛΛΑΣ»

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κινηματοθεάτρου ὑπεδέχθησαν τὴν Α.Β.Υ. ὁ Ὑφ' ὑπουργὸς τοῦ Πολ. Γραφείου κ. Μπουμπούλης, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς τῆς Νεολαίας Συν. ἀρχῆς κ. Σπυρ. Ροῦβάλης, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Ὁργάνωσως κ. Κ. Δρακόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας κ. Σ. Καζώνης, ὁ Νομάρχης Ἀττικοδοικωτίας κ. Πεζόπουλος καὶ οἱ Ἐπιτελεῖς τῆς Ε.Ο.Ν., ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε τὸ Βασιλικὸν θυρίον.

Μόλις ἡ Α.Β.Υ. καὶ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν. ἐνεφανίσθη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, κυριόστομοι ζητωκραυγαὶ καὶ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα ἐδόθησαν ἐπὶ πολλὰ λεπτά τῆς ὥρας τὸν ἀέρα καὶ παντοειδὲς ἐκδηλώσεις λατρείας τῶν βαθμοφόρων συνεκίνησαν καταφανῶς τὸν ὕψιλον Βασιλικὸν βλαστόν, ὅστις ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν περιόδεϊαν ἀνὰ τὸ ἔνδοξον ἑλληνικὸν μέτωπον εὐρίσκετο μετὰ τῶν.

Ὅταν μετὰ ἀρκτεῖν ὥραν ἀποκατεστάθη σχετικὴ ἡσυχία, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς Συνταγματάρχης κ. Σπ. Ροῦβάλης ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα προσεφώνησε τὴν Α.Β.Υ. ὡς ἑξῆς:

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν.

«Ὑψηλότατε, οἱ βαθμοφόροι τῆς Ἐθνικῆς Ὁργάνωσως Νεολαίας εἶναι γεμάτοι

ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμοῦ διότι βλέπουν μετὰ τῶν αὐτῶν τὸν ἐπανακάμψαντα χθὲς ἐκ τοῦ Μετώπου Διάδοχον τοῦ Θρόνου καὶ Γενικὸν Ἀρχηγόν των.

«Σὰς βεβαιούν δὲ δι' ἐμοῦ ὡς Κυβερνητικὸ Ἐπιτρόπου, ὅτι θὰ ἐντεινουν τὰς προσπάθειάς των διὰ τὰ προχωρήσουν εἰς τὸν ὠραῖον δρόμον, τὸν ὁποῖον τοὺς ἐχάραξεν ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Δημιουργὸς τῆς Ε.Ο.Ν., μετὰ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ μετὰ λατρείαν πρὸς Ὑμᾶς τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν».

Τὴν προσφώνησιν τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Σ. Ροῦβάλη ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Ἡ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ Α.Β.Υ. Τὴν ἀπάντησιν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου μετὰ τῆς φωτογραφίας του δημοσιεύομεν εἰς τὴν πρώτην σελίδα.

Πραγματικὸν παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ κατέλαβε τὸ πλῆρωμα τῆς αἰθούσης, τὸ ὁποῖον ἐκάλυψε μετὰ παγῶδη χειροκροτήματα τοὺς τελευταίους λόγους τῆς Α.Β.Υ., ὅστις λίαν συγκεκριμένως περιήλθε τὴν αἰθούσαν καὶ διὰ χειρᾶς ἐχαίρεισε τοὺς βαθμοφόρους, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε τὸν Ἐθνικὸν ὕμνον, τὸν ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Ἀκολούθως ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος καὶ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνεχώρησεν ἐν μέσῳ ἐκδηλώσεων λατρείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ, προπεμφθεὶς μετ' οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς.

Εἰς τὴν ἐξοδὸν τὰ ἀναμένοντα πλήθη ἐξέσπασαν εἰς νέας ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α.Β.Υ., ὅστις συγκεκριμένως ἐχαίρειτα τὰ πλήθη.

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΠΡΟΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΗΝ

Πρὸς ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡμερησίᾳ διαταγὴ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Σ. Ροῦβάλη, δι' ἧς ἐκφράζεται ἡ ἄκρα εὐαρέσκειά του πρὸς τὸν Φαλαγγίτην Λεωτάτην Ἰωάννην τοῦ 33ου Τάγματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, ὅστις διέθεσε τρεῖς χρυσοὺς δακτυλίους τῆς οἰκογενείας του ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος τῆς Πατρίδος.

«ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ ΛΥΡΑ»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ δεύτερον τεῦχος τῆς πατριωτικῆς ἀνθολογίας τῆς Ε.Ο.Ν., τὸ ὁποῖον περιέχει ποιήματα 26 ποιητῶν μας. Ὅλα εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν σημερινὸν πόλεμον. Τὸ «Σπαθὶ καὶ Λύρα» διανέμεται δωρεάν εἰς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ εἰς τοὺς ἡρώικους στρατιώτας μας.

ΟΙ ΑΙΜΟΔΟΤΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Συνεχίζεται ἀθρόως ἡ προσέλευσις ἐθελοντῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ διάφορα ἐπὶ τούτῳ συσταθέντα ὑγειονομικὰ συνεργεῖα, ὅπου προσφέρουν τὸ αἷμα τῶν ὡς αἰμοδοτῶν, διὰ τοὺς ἡρώικους μας τραυματίας.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΜΑΣ

Εἰς τὰ περισσότερα Στρατιωτικὰ Νοσοκομεία τῶν Ἀθηνῶν λειτουργοῦν δανειστικαὶ βιβλιοθήκαι πρὸς ψυχαγίαν τῶν τραυματιῶν. Αἱ βιβλιοθήκαι αὗται ὅσας ἔχουν ὁργανώσαι καὶ διαχειρίζονται Φαλαγγίται, κατηρτισθέντες ἀπὸ βιβλία προσφερόμενα ὑπὸ πολιτῶν εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. Τὰ βιβλία αὗτα εἶναι κυρίως εὐχάριστα διηγήματα καὶ μυθιστορήματα, σατιρικά ἔργα καὶ εὐθυμογραφήματα, μικρὰ ἱστορικά μελέτα καθὼς ἐπίσης καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα διὰ τοὺς ἀγρότας, τεχνίτας κλπ. Οἱ τραυματῖαι ἀπὸ τὰ ἀναγνώσαν τὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἐντεταλμένην Φαλαγγίτισαν, ἡ ὁποία περιέρχεται τοὺς θαλάμους καὶ φροντίζει ὅπως οἱ τραυματῖαι προμηθεύωνται τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦν. Μόνον τὸν Ἰανουάριον προσεφέρθησαν 7.000 περίπου τόμοι. Κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἡ κίνησις ἦτο πολὺ μεγαλύτερα.

Δ.Α.Σ. Ἀρρένων

Ἀπὸ ἐπρωτοστάτησιν εἰς τὴν ὁργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου τῶν μετόπισθεν, ἀπὸ ἐπεσαν θύματα τοῦ καθηκόντος ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν προστασίαν καὶ παθητικὴν ἀμύναν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, οἱ συναγωνιστὰς τῆς Δ.Α.Σ. Ἀ. προσέρχονται ἐθελοντὰ ἀθρόως εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὑγειονομικὰ συνεργεῖα διὰ νὰ προσφέρουν τὸ αἷμα των.

Μετὰ δὲ χαρὰς καὶ ἱκανοποίησιν δέχονται τὸν νυγμὸν τῆς σύριγγος τοῦ Πράδαξ νὰ διατρυπᾷ τὰς ἀρτηρίας των καὶ νὰ ἀπορροφᾷ ἀπὸ τὸν σφριγηλὸν τὸν ὁργανισμὸν ὀλίγα γραμμάρια αἵματος πού σφύζει ἀπὸ ζωῆν, αἷματος πού προσφέρεται ἐκ τῆς καρδίας καὶ πού ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναστήσῃ τοὺς τιτάνες, οἱ ὁποῖοι ἐβῶσαν μετὰ τὸ ἴδιον τὸν τῆς χιόνι καὶ τὰ βράχια τῆς ἀπολυτρωθείσης Ἠλείρου.

Ὑπὸ τοῦ Ἀθλητικοῦ Τμήματος τῆς Δ.Α.Σ. ἔγένετο διήμερος ὀρειβάτικὴ ἐκδρομὴ εἰς Πάρνηθα.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἀνεχώρησαν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὰς 14.30', διανυκτερεύσαντες εἰς τὴν παρὰ τὸ Μπάφι θέσιν «Αὐγὸν», ὅπου καὶ κατεσκήνωσαν.

Τὴν ἐπομένην ἐπισκέφθησαν τὸ Καταφύγιον Μπάφι, τὴν Ἀγίαν Τριάδα, τὸ Μετόχι καὶ τὸ Μενίδι.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδρομῆς οἱ μετασχόντες ἤκουσαν μάθημα προσανατολισμοῦ.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΤΩΝ ΜΑΣ

Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ πρώτου Ὑποτομέως (Ὑποδ. Βορρᾶ Ἀθηνῶν) προέβησαν εἰς ἄτομικὸν ἔργον καὶ συνέλεξαν περὶ τὰς 1.200 δραχ. μετὰ τῶν ὁποίων ἠγόρασαν ἀντικείμενα γιὰ τοὺς τραυματίας τοῦ «Ερυθροῦ Σταυροῦ» καὶ «Σωτηρίας».

Εἰς τὸν 3ον Ὑποτομέα ἡ Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπέστειλε διάφορα εἶδη ρουχισμοῦ καὶ 90 ζεύγη καυνοῦργη ὑποδημάτων διὰ τὰς ἀπόρους οἰκογενεῖας ἐπιστρατευθέντων.

Εἰς τὸν 8ον Ὑποτομέα ἡ Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. παρέδωκε διάφορα εἶδη διὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐφεδρῶν τοῦ Ἡρακλείου.

Εἰς τὸν 8ον Ὑποτομέα προσετέθη εἰς τὸν Συνεργετὸν τοῦ Νοσοκομείου μὴ ἀκόμη Φαλαγγίτισσα, ἥτις μετὰ ἀτομικὰ τῆς χρήματα ἠγόρασαν ἀρκετὰ ἀντικείμενα, χρήσιμα διὰ τοὺς τραυματίας ἀξίας ἀνω τῶν 2.000 δραχ.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀρρένων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀργολιδοκορινθίας, συνέλεξε κατὰ τοὺς μῆνας Δεκεμβρίου καὶ Ἰανουαρίου τὰ κάτωθι εἶδη, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὸν μαχόμενον στρατὸν μας:

2.825 φανέλλες, 6.918 ζεύγη κάλτσες, 289 ζεύγη γάντια, 322 πουλόβερ, 1.361 κασκόλ, 4.794 τεμάχια ρουχισμοῦ, 13.228 σκεπάσματα, 5.396 πακέτα σιγάρων, 2.402 κυτία πυρεῖα, γραφικὴν ὕλην ἀξίας δραχ. 7.714, φαρμακευτικὰ εἶδη ἀξίας δραχ. 7.714, φάρμακα καὶ εἶδη ἀξίας δραχ. 70.800, διάφορα εἶδη ἀξίας δραχ. 3.600, εἶδη ὑποδήσεως ἀξίας δραχ. 400, μαλλὶ καὶ βαμβάκι ἀξίας δραχ. 5.100, διάφορα τρόφιμα ἀξίας δραχ. 62.050, ἐλαίουδουτρον ἀξίας δραχ. 219.000, παράγωγα γαλακτοῦ ἀξίας δραχ. 1.316, διάφορα τιμαλῆ ἀξίας δραχ. 2.500, λεμόνια, πορτοκάλια καὶ μανταρίνια ἀξίας δραχ. 25 χιλιάδων καὶ μετρητὰ δραχ. 309.325.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Τὰ μέλη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Μεσσηνίας λοχίτης Ν. Κασσιφῆδος καὶ Φαλαγγίτης Γ. Κυπαρισσίας, παρευρέθησαν εἰς μεγάλην πυρκαϊάν, κατάρθασαν ἐν μέσῳ τεραστίων φλογῶν νὰ διασώσουν τὰ δύο τέκνα ἐνὸς ἀγροποιομένου καὶ ὁλοκληρὸν αὐτὸ τὸ πῦρ ὡς προφανὴ κινδυνὸν τῆς ζωῆς των.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Μεσσηνίας, δι' ἀναφορὰς τῆς πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, ἐξαίρει τὴν πράξιν ταύτην ὡς υπερβαίνουσαν τὰ ὅρια τοῦ κοινῶς καθήκοντος.

ΠΥΡΓΟΣ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀρρένων τῆς Ε.Ο.Ν. Πύργου συνέλεξε κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουαρίου τὰ κάτωθι εἶδη, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν Στρατὸν μας:

Φανέλλες τεμ. 20, ἀπορίνες κυτία 5, κάλτσες ζεύγη 430, γάντια ζεύγη 35, πουλόβερ τεμ. 40, κουβέρτες τεμ. 4, μανδύλια τεμ. 78, κασκόλ τεμ. 2, μαλλὶ ἀκατέργαστο ὀκ. 2, ὑποδήματα ζεύγη 1, γλυκὰ κυτία 18, φιάλας ποτοῦ 2, τρόφιμα κυτία 5, σιγάρων κυτία 3, ἀντικείμενα ἀτομικῆς χρήσεως τεμ. 16, μαλλὶ εὐρωπαϊκὸ 1 κιλό, λαδί ὀκ. 10 καὶ μετρητὰ δραχ. 14.778.50.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Αἰτωλοακαρνανίας συνέλεξε τὰ κάτωθι εἶδη διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸν ἀμάχον πληθυσμόν:

Φανέλλες τεμάχια 603, κάλτσες ζεύγη 4.242, πουλόβερ 373, κασκόλ-ζώνες τεμάχια 94, σκεπάσματα 204, εἶδη ρουχισμοῦ καὶ ἐσώρουχα τεμάχια 268, σιγαρέττα 15.756, γάντια ζεύγη 65, πυρεῖα τεμάχια 12, βιβλία καὶ περιοδικὰ τεμάχια 156, γραφικὴν ὕλην ἀξίας 4.756 δραχ., φαρμακευτικὰ εἶδη τεμάχια 17, μικροαντικείμενα ἀτομικῆς χρήσεως τεμάχια 33, ἑρπυλὸς καρπῶν καὶ εἶδη ζαχαροπλαστικῆς ὁκάδες 165, ποτὰ διάφορα ὁκάδες 170, μαλλὶ ὁκάδες 6 καὶ εἶδη ὑποδήσεως ζεύγη 37.

ΔΡΑΜΑ.—Ὑπὸ τῆς Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. Δράμας ἀπεστάλησαν εἰς διάφορους μονάδας κατὰ τὸν Ἰανουάριον τὰ κάτωθι εἶδη:

Α) Εἶδη Στρατοῦ: 1) κάλτσες μάλινες ζεύγη 9.533, 2) γάντια μάλινα ζεύγη 335, 3) φανέλλες μάλινες τεμ. 113, 4) φανέλλες βαμβάκερες τεμ. 7, 5) κασκόλ τεμ. 16, 6) κουκούλες μάλινες 26, 7) πουλόβερ μάλινα τεμ. 25, 8) προσόψια τεμ. 458, 9) πετατέες φαγητοῦ 8, 10) ὑποκάμια 37, 11) μανδύλια τεμ. 45, 12) ζωνάρια

μάλινα 3, 13) κουβέρτες τεμ. 3, 14) κλινοσκεπάσματα 395. Προσέτι χόρτον ἀξίας 8.000 δραχ., ὁκάδες κρέατος 285 καὶ μᾶχοι 2.

Β) Εἶδη ἀμάχου πληθυσμοῦ: 1) πατάτες ὀκ. 2.037, 2) κρέας ὀκ. 50, 3) ζυμαρικά καὶ ἄλευρα ὀκ. 51 1/2, 4) ὄσπρια ὀκ. 7, 5) τυρὶ φέττα καὶ κασέρι ὀκ. 6, 6) φορέματα παιδικὰ 167, 7) κάλτσες παιδικῆς 109, 8) παιγνίδια διάφορα τεμ. 1.268, 9) καπέλα παιδικὰ καυνοῦργη 100, 10) στολὰι προσκόπων 200, 11) κουρελοῦδες 91, 12) ὑποδήματα ζεύγη 10, 13) ἐμβάδες ζεύγη 4 καὶ ἄλλα ἀντικείμενα οἰκιακῆς χρήσεως.

Προσέτι ἄλλα εἶδη ἀξίας δραχ. 22.000 καὶ χρηματικὸν ποσὸν δραχ. 55.783.

Ἐπίσης ἀπεστάλησαν εἰς τοὺς ἀκρίτας τῶν συνόρων τῆς περιφέρειας καὶ ἄλλους στρατιωτικὸς σχηματισμοὺς 1.128 δέματα ἀτομικὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος συνεργείας τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπικείμενα διὰ τὰ στρατιωτικὰ Νοσοκομεία, εἰς τὰ ὁποῖα νοσηλεύονται τραυματῖαι, καὶ προσφέρουν πρὸς αὐτοὺς διάφορα εἶδη καὶ ἐκτὸς τῶν 25 ὀκ. γαλακτοῦ, τὸ ὁποῖον χορηγεῖται ἡμερησίως εἰς τὰ Νοσοκομεία διὰ τοὺς τραυματίας, ἐχορηγήθησαν καὶ κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουαρίου καὶ 200 ὀκ. γαλακτοῦ, 3.720 κυτ. σιγαρέττα, 3.200 μανδύλια, 179 κοτόπουλα, 890 αὐγά καὶ ἄλλα.

ΕΔΕΣΣΑ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Πέλλης συνέλεξε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα τὰ κάτωθι εἶδη, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὸν μαχόμενον Στρατὸν μας:

Φανέλλες 42, ζεύγη καλτσῶν 3.652, γάντια ζεύγη 155, πουλόβερ τεμ. 135, κασκόλ καὶ κουκούλες τεμ. 596, κουβέρτες 5, εἶδη ρουχισμοῦ τεμ. 183, σιγαρέττα κυτία 2.733, κυτία πυρεῖα 24, γραφικὴν ὕλην ἀξίας δραχ. 287, φαρμακευτικὰ εἶδη ἀξίας δραχ. 100, μικροαντικείμενα τεμ. 115, ἑρπυλὸς καρπῶν καὶ γλυκίσματα ἀξίας δραχ. 21.080, εἶδη ὑποδήσεως ἀξίας δραχ. 400, δημοτικὰ ἀξίας δραχ. 51.554.50, ἐλαίουδουτρον ἀξίας δραχ. 309, παράγωγα γαλακτοῦ ἀξίας δραχ. 10.650, ὀρνίθες καὶ ἰνδιάνους ἀξίας δραχ. 1.520 καὶ μετρητὰ δραχ. 95.252.

ΚΟΡΥΤΣΑ.—Πρωτοβουλία τῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Κορυτσῆς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Πρόκου διαλέξεις εἰς τὸ Σπῆτι τοῦ Στρατιῶτος μετὰ θέμα «Ἑλλάς καὶ Ἰταλία». Εἰς τὴν διάλεξιν παρέστη ἡ μεγάλη μερὶς τοῦ διανοομένου κόσμου τῆς πόλεως καθὼς καὶ ἄπαντα αἱ ἀρχαί, πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαί, αἱ ὁποῖαι καὶ συνεχρήσαν θερμῶς τὸν διηγήτην.

Ἡ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. Κορυτσῆς, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς, καταρτίσει ἤδη πρόγραμμα σειρᾶς διαλέξεων.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ροδόπης, κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰανουαρίου, συνέλεξε τὰ κάτωθι εἶδη διὰ τὸν Στρατὸν καὶ τὸν ἀμάχον πληθυσμόν:

64 φανέλλες, 2.178 κάλτσες, 188 ζεύγη γάντια, 83 πουλόβερ, 81 κασκόλ καὶ κουκούλες, 4 κουβέρτες, 118 διάφορα εἶδη ρουχισμοῦ, 40 κυτία σιγαρέττων, 118 ὁκάδες μάλι, διάφορα ἄλλα μικροαντικείμενα καὶ τέλος 32.810 δραχμάς εἰς μετρητὰ.

ΧΑΝΙΑ.—Συνεχίζονται ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Χανίων αἱ ἀποστολαὶ διαφόρων δέματων εἰς τὸ Μέτωπον.

Ἐπίσης εἰς τὰ Χανιά ἰδρύθη «Σπίτι Στρατιώτου», ὅπου γίνονται δεκτοὶ οἱ ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ Μετώπου τραυματῖαι, πρὸς τοὺς ὁποῖους προσφέρεται πᾶσα ἐξυπηρέτησις.

ΧΑΛΚΙΣ.—Τὰ συνεργεῖα τῆς Π.Υ.Α.Μ. Χαλκίδος ἀπέστειλαν μέχρι τοῦδε πολλὰς ἑκατοντάδας δέματων εἰς τὸ Μέτωπον μετὰ μάλινα εἶδη. Ἐξ ἄλλου ἡ Διεύθυνσις ἀμάχου πληθυσμοῦ κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουαρίου ἐδότησε δύο παιδικὰ στρατιωτικὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἔδωκε τὸ ὄνομα Νικηφόρος. Τέλος τῆς ματῆς τῆς Ε.Ο.Ν. προσφέρουν παντοειδῶς τὰς ὁπηρεσίας των εἰς τοὺς διερχομένους ἐκ Χαλκίδος τραυματίας.

ΣΥΡΟΣ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Κυκλάδων κατὰ τοὺς μῆνας Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου συνέλεξε τὰ ἑξῆς εἶδη διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸν ἀμάχον πληθυσμόν: 2.455 φανέλλες, 5.766 ζεύγη κάλτσες, 288 ζεύγη γάντια, 1.526 πουλόβερ, 962 κασκόλ, κουκούλες καὶ ζωνάρια, 1.584 κουβέρτες, χρώμα καὶ κουρελοῦδες, 1.507 τεμάχια διαφόρων εἰδῶν ρουχισμοῦ, 363 κυτία σιγαρέττων, 34 βιβλία καὶ περιοδικὰ, διάφορα φαρμακευτικὰ εἶδη ἀξίας 165 δραχ., ἑρπυλὸς καρπῶν καὶ εἶδη ζαχαροπλαστικῆς ἀξίας 14.358 δραχ., μαλλὶ ἀξίας 6.300 δραχ. καὶ εἶδη ὑποδήσεως ἀξίας 6.700 δραχ.

Ἐπίσης ἀπεστάλησαν διάφορα τρόφιμα καὶ ἀντικείμενα ἀτομικῆς χρήσεως καὶ τέλος 22 τεμάχια κοσμημάτων καὶ ἔργων τέχνης.

ΑΝΔΡΟΣ.—Εἰς Ἀνδρὸν αἱ συγκεντρώσεις τῶν διαφόρων σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχίσθησαν κανονικῶς. Κατ' αὐτὰς ἐγένοντο μαθήματα, διηγήματα καὶ στρατιωτικὴ παιδεία. Ἐπίσης ἐγένετο διήλιθα ὑπ

Η Α.Β.Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΝ

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ

624

Η ΝΕΟΤΙΚΗ